

MINISTR ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

Č. j.: 1799/M/08
26038/ENV/08
Spis. zn.: R/2062
Vypraveno dne:

ROZHODNUTÍ

O rozkladu města Hartmanice, se sídlem Hartmanice 75, 342 01 Sušice, IČ: 255467, ze dne 22. 3. 2007, rozkladu obce Rejstějn, se sídlem Rejstějn čp. 1, 341 92 Kašperské Hory, IČ: 256048, ze dne 23. 3. 2007, rozkladu města Kašperské Hory, se sídlem Náměstí 1, 341 92 Kašperské Hory, IČ: 00255645, ze dne 23. 3. 2007, rozkladu obce Srní, se sídlem Srní 113, 341 92 Kašperské Hory, IČ: 00256081, ze dne 22. 3. 2007, rozkladu obce Stachy, se sídlem Stachy 200, 384 73 Stachy, IČ: 00250678, ze dne 23. března 2007, rozkladu města Volary, se sídlem Náměstí 25, 384 51 Volary, IČ: 00250830, ze dne 23. března 2007, doplněném podáním ze dne 27. 3. 2007, rozkladu obce Stožec, se sídlem Stožec 54, Stožec 384 44, IČ: 250 686, ze dne 26. 3. 2007, rozkladu obce Nová Pec, se sídlem Nová Pec 43, 384 62 Nová Pec, IČ: 00250619, ze dne 21. 3. 2007, rozkladu města Železná Ruda, se sídlem Klostermannovo nám. 295, 340 04 Železná ruda, IČ: 00256358, ze dne 21. 3. 2007, rozkladu obce Modrava, se sídlem Modrava 63, 341 92 Kašperské Hory, IČ: 00573418, zastoupené advokátem JUDr. Petrem Novotným, advokátní kancelář Rödl & Partner, v. o. s., se sídlem Platněřská 2, 110 00 Praha 1, ze dne 27. 3. 2007, o rozkladu společnosti Městské lesy Volary s. r. o., se sídlem Nová kolonie 608, Volary 384 51, IČ: 25185080, zastoupené advokátem JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátní kancelář se sídlem Lidická 57, 602 00 Brno, ze dne 27. 3. 2007, rozkladu obce Horská Kvilda, se sídlem Horská Kvilda 40, 385 01 Vimperk, IČ: 00573426, ze dne 21. 3. 2007, rozkladu obce Borová Lada, se sídlem Borová Lada 38, Borová Lada 384 92, IČ: 00250341, ze dne 22. 3. 2007, rozkladu obce Nové Hutě, se sídlem Nové Hutě 106, 385 01 Vimperk, IČ: 583316, ze dne 26. 3. 2007, rozkladu obce Horní Vltavice, se sídlem Horní Vltavice 80, Horní Vltavice 384 91, IČ: 00250422, ze dne 22. 3. 2007, rozkladu obce Želnavy, se sídlem Želnavy 2, 384 51 Volary, IČ: 00583154, ze dne 21. 3. 2007, rozkladu občanského sdružení Šumava 21, se sídlem Lhota 78, 252 41 Dolní Břežany, IČ: 26651165, proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru zvláště chráněných částí přírody (dále jen „ministerstvo“), ze dne 5. 3. 2007, č. j. 18517/ENV/06-972/620/06, jsem na návrh rozkladové komise podle ustanovení § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 413/2005 Sb. (dále jen „správní řád“), rozhodl v řízení, jehož účastníky ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu jsou Správa Národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava, město Hartmanice, obec Rejstějn, město Kašperské Hory, obec Srní, obec Kvilda, obce Stachy, obec Strážný, město Volary, obce Stožec, obec Nová Pec a město Horní Planá,

t a k t o :

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu uvedené rozklady **z a m í t á m** a rozhodnutí ministerstva ze dne 5. 3. 2007, č. j. 18517/ENV/06 - 972/620/06, **p o t v r z u j i**.

O d ů v o d n ě n í :

Správní řízení ve věci změny rozhodnutí Správy Národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava (dále jen „Správa NP“), ze dne 13. 7. 1998, č.j. 51-Vi/1078/98, a rozhodnutí ze dne 10. 4. 2001, č. j. 51-Vi/672/01, bylo zahájeno dne 8. 3. 2006 z vlastního podnětu ministerstva a bylo oznámeno všem známým účastníkům řízení ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu a ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, orgánům státní správy lesů a občanským sdružením, která požádala o poskytnutí informace v případě zahajovaných správních řízení, při kterých by mohlo dojít k dotčení zájmů ochrany přírody. K účasti ve správním řízení se z těchto sdružení přihlásilo občanské sdružení Hnutí DUHA, občanské sdružení CALLA, občanské sdružení Šumava 21 a občanské sdružení Přátelé Šumavy. Ministerstvo při zahájení řízení usnesením ze dne 8. 3. 2006, č. j. 18446/ENV/06-967/620/06, stanovilo účastníkům řízení podle ustanovení § 39 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 36 odst. 1 a 3 správního řádu lhůtu 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení jako termín, dokdy mohou účastníci řízení vykonat své právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. Délka lhůty byla stanovena s ohledem na to, že podle názoru ministerstva byl podklady shromážděnými k okamžiku zahájení řízení, které byly v oznámení o zahájení řízení náležitě specifikovány, zjištěn stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Dne 28. 3. 2006 obdrželo ministerstvo rozklad proti usnesení ministerstva ze dne 8. 3. 2006, č. j. 18444/ENV/06 – 966/620/06, kterým byla účastníkům řízení stanovena lhůta, do kdy mohou vykonat své právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k dosud shromážděným podkladům rozhodnutí v řízení (spis zn. 18517/ENV/06-972/620/06), podaný ve smyslu ustanovení § 152 správního řádu. O podání rozkladu byli seznámeni všichni účastníci řízení. Dne 5. 4. 2006 obdrželo ministerstvo návrh na přerušení řízení podle ustanovení § 64 správního řádu a v souvislosti s tím návrh na odstranění nedostatků, resp. žádost o doplnění podkladů k oznámení správního řízení v dané věci. Návrh na přerušení řízení podalo občanské sdružení Šumava 21. Vzhledem ke skutečnosti že ve smyslu ustanovení § 64 odst. 3 správního řádu v řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení, požádalo ministerstvo účastníky o zaslání stanoviska k návrhu na přerušení výše uvedeného řízení do 3. 5. 2006 na adresu ministerstva. Všichni oslovení účastníci řízení s přerušením správního řízení souhlasili. Ministerstvo návrhu vyhovělo v zájmu zpřesnění a doplnění podkladů tohoto správního řízení a ve smyslu ustanovení § 64 správního řádu, z důvodů doplnění podkladů ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, bylo řízení přerušeno do doby doplnění spisu o podklad, kterým Správa NP bude podrobněji specifikovat zájmy ochrany přírody a krajiny, chráněné zákonem, jejichž ochrana je důvodem pro změnu uvedených platných rozhodnutí. Dále ministerstvo svým rozhodnutím č.j. 42603/ENV/06 – 2476/620/06 ze dne 8. 6. 2006 zrušilo svoje usnesení č.j. 18444/ENV/06-966/620/06, kterým byla účastníkům řízení podle ustanovení § 39 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 36 odst. 1 a 3 správního řádu, stanovena lhůta 15 dnů ode dne doručení usnesení jako termín, do kdy mohou účastníci řízení vykonat své právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k dosud shromážděným podkladům pro rozhodnutí v řízení. Účastníci řízení v podaném rozkladu proti usnesení ministerstva o stanovení lhůty konstatovali, že ministerstvo stanovilo nepřiměřeně krátkou lhůtu pro výkon práva účastníka, neboť nebylo v lidských silách, aby se účastníci řízení v tak krátké době řádně a podrobně seznámili se všemi shromážděnými podklady, konfrontovali je s aktuálními

vědeckými závěry a na základě toho zaujali k zahájenému správnímu řízení relevantní závěry a hodnocení. Dále účastníci ve svém rozkladu konstatovali, že stanovená lhůta v napadeném usnesení fakticky znemožňuje, aby závěry účastníka řízení byly v jednotlivých případech schváleny zastupitelstvem obce, byť k takto závažné problematice by měla zastupitelstva obcí nepochybně zaujmout stanovisko. V takto krátké době nebylo možné zastupitelstvo svolat a věc řádně projednat, natož se k věci právně i odborně relevantním způsobem vyjádřit tak, jak to účastníkům výslovně ustanovení § 38 správního řádu umožňuje. Vzhledem k dané situaci ministerstvo nařídilo ústní jednání. Termín nařízeného ústního jednání byl ve smyslu ustanovení § 49 správního řádu a ustanovení § 83 odst. 1 zákona stanoven na 12. 7. 2006. V tento den proběhlo v sídle Správy NP ústní jednání, kdy účastníci řízení obdrželi na elektronickém médiu (CD) veškeré podklady, které jsou součástí daného spisu a byly jim zodpovězeny veškeré dotazy k věci. Účastníci řízení požadovali, aby ministerstvo po zpracování výroku připravovaného rozhodnutí seznámilo účastníky řízení s návrhem výroku rozhodnutí, a to do 14 dnů od konání ústního jednání. Ministerstvo s návrhem účastníků řízení souhlasilo. Protokol z tohoto ústního jednání je součástí spisu v dané věci.

Ministerstvo usnesením ze dne 21. 7. 2006, č. j. 52421/ENV/06-2922/620/06, stanovilo účastníkům řízení lhůtu, dokdy se mohou vyjádřit k obsahu spisu, doplnit jim známé skutečnosti a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k návrhu výroku konečného rozhodnutí ministerstva ve věci, který byl přílohou tohoto usnesení. Vzhledem ke skutečnosti, že na ústním jednání nebyla stanovena lhůta k vyjádření a vzhledem k celkové délce vedeného řízení, jehož zahájení bylo oznámeno účastníkům řízení dne 8. 3. 2006, ministerstvo délku lhůty stanovilo s ohledem na všechny účastníky řízení, neboť je toho názoru, že lhůta 15 dnů od doručení tohoto usnesení neohrožuje účel řízení a nemá zásadní vliv na další možné průtahy v řízení. Na celkovou časovou délku vedeného správního řízení reagovali i dva účastníci řízení (občanské sdružení DUHA a občanské sdružení Přátelé Šumavy), kteří ve smyslu ustanovení § 83 zákona konstatovali, že je orgán ochrany přírody povinen rozhodnout o věci bezodkladně, resp. ve zvláště složitých případech do 90 dnů. Proto s využitím ustanovení § 80 správního řádu podali žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti a navrhli, aby nadřízený orgán přikázal ministerstvu neprodleně vydat rozhodnutí ve věci.

Účastníci řízení se k obsahu spisu uvedenému na elektronickém médiu (CD), které obdrželi na ústním jednání, a k zaslanému návrhu výroku rozhodnutí vyjádřili svými stanovisky. K obsahu spisu uplatnili někteří účastníci řízení, a to obec Horská Kvilda, obec Kvilda, obec Borová Lada, obec Srní, obec Rejštejn, obec Prášily, obec Čachrov, město Hartmanice a město Kašperské Hory, shodná, popř. podobná stanoviska. Jako účastníci výše uvedeného správního řízení konstatovali, že na ústním jednání nové relevantní podklady předloženy nebyly a i po rozšíření spisu o doklady předané na elektronickém nosiči dat (CD) považují veškeré stávající podklady pro vydání předmětného rozhodnutí za natolik nedostatečné, nekvalitní a neúplné, že neumožňují účastníkům řízení uplatnit svá práva uvedená v ustanovení § 36 správního řádu a především nepředstavují dostatečný podklad k tomu, aby správní orgán mohl vydat rozhodnutí ve věci. Především pak předložené podklady nedokládají (ani se nepokoušejí doložit), že připravované rozhodnutí je ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu v souladu s veřejným zájmem. Z tohoto důvodu trvají obce na stanovisku, že překážka, pro kterou bylo správní řízení přerušeno, trvá, a nejsou proto naplněny podmínky pro pokračování v řízení podle ustanovení § 65 správního řádu. Správní orgán k tomuto požadavku konstatuje, že má za prokázané, že správní řízení je vedeno v souladu s platnou právní úpravou a s veřejným zájmem, kterým je zájem na ochranu přírody a krajiny. Ze stanovisek účastníků řízení není zřejmé, v čem spočívá rozpor s touto obecnou zásadou pro

postup správních orgánů, danou správním řádem. Práva účastníků navrhopat důkazy či činit návrhy či vyjádřit svá stanoviska bylo možné uplatnit.

Obce dále uvedly, že nebylo předloženo vyhodnocení účinnosti opatření opírající se o stávající platná rozhodnutí Správy NP č.j. 51-Vi/1078/98 a rozhodnutí č.j. 51-Vi/672/01, a tedy i důvody pro jejich změnu.

Účastníci řízení na zasláný návrh výroku rozhodnutí ministerstva reagovali svými dalšími stanovisky. Uvedené obce uplatnily opět shodná, popř. velmi podobná stanoviska. Uvedli zejména, že i po doplnění spisu o návrh výroku rozhodnutí, nebyly vypořádány jejich požadavky na doplnění spisu a výhrady k uvedeným podkladům pro rozhodnutí. Za zásadní nedostatky dosavadního průběhu považují i nadále následující skutečnosti, které jsou podrobně rozvedeny a vysvětleny v jejich předchozích vyjádřeních. Z uvedených důvodů trvají na vypořádání požadavků na doplnění spisu a námitek vůči spisu, uvedených v jejich vyjádření. Jsou přesvědčeni a předloženými argumenty se pokusili dokázat, že nevyhovění těmto požadavkům brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci (ustanovení § 5 správního řádu).

Spis nebyl od data, kdy byli účastníci řízení seznámeni s návrhem výroku rozhodnutí, doplněn o žádné nové důkazy a podklady, proto ministerstvo dospělo k závěru, že všichni účastníci řízení měli možnost seznámit se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo umožněno vyjádřit se k podkladům i návrhu výroku rozhodnutí, což účastníci řízení využili. Návrh výroku tak, jak byl rozeslán účastníkům řízení, byl po zvážení celé věci i došlých připomínek upraven tak, že dne 5. 3. 2007 vydalo ministerstvo předmětné rozhodnutí, kterým rozhodlo v šesti výrocích takto:

1. V prvním výroku ministerstvo podle ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „zákon“), změnilo část výroku rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998, a to část o zásazích proti škůdcům a zásazích v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod v lesních porostech zařazených do II. zóny ochrany přírody Národního parku Šumava, která se netýká ploch, kde Správa NP vykonává v souladu s ustanovením § 37 odst. 6 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „zákon o lesích“), funkci odborného lesního hospodáře tak, že podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona, udělilo souhlas k použití ustanovení § 32 odst. 6, odst. 9 a odst. 10 zákona o lesích, v rozsahu vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 101/1996 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o opatřeních k ochraně lesa a vzor služebního odznaku a vzor průkazu lesní strážce, ve znění vyhlášky č. 236/2000 Sb. (dále jen „vyhláška č. 101/1996 Sb.“) s výjimkou ustanovení § 4 této vyhlášky, pro část území II. zóny ochrany přírody Národního parku Šumava, které je vymezeno porostními skupinami uvedenými v příloze č. 1, která je nedílnou součástí předmětného rozhodnutí ministerstva, a které je orientačně graficky vyznačeno v příloze č. 3 tohoto rozhodnutí modrou barvou a přesně vymezeno na obrysové porostní mapě, která je součástí spisu a která je rovněž uložena u Správy NP (dále jen „režim A“), k zásahům proti hmyzím škůdcům (kůrovcům a klikorohu borovému) a k zásahům v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod (např. větrné a sněhové kalamity, přemnožení hmyzích škůdců), s těmito podmínkami:

- Ustanovení § 32 odst. 6 zákona o lesích bude v případě potřeby uplatňováno v pásu 100 m od hranice pozemků určených k plnění funkcí lesa, ve vlastnictví soukromých osob tak, aby bylo maximálně sníženo riziko ohrožení jejich majetku hmyzími škůdci.

- Způsob uplatňování ustanovení § 32 odst. 6 zákona o lesích a v souladu s tímto ustanovením provádění asanace aktivních stojících stromů napadených kůrovcem (dále jen „kůrovcový strom“) stanoví závazné odborné stanovisko Správy

NP. Toto stanovisko bude písemně zpracováno příslušnými odbornými složkami Správy NP, na základě žádosti vedoucího příslušného územního pracoviště, po zaevidování a nahlášení kůrovcového stromu, a ve formě protokolu předáno vedoucímu územního pracoviště. Pro následnou kontrolu bude protokol archivován na Správě NP.

- V případě, že do 5 dnů od data přijetí žádosti nebude protokol předán, rozhodne vedoucí územního pracoviště o způsobu provedení asanačního zásahu sám.

- Odborné stanovisko Správy NP vyhodnotí zejména tyto skutečnosti:

- o strukturu, funkčnost a zachovalost ekosystémů, kde má být asanace prováděna, vyhodnocení míry jejich ovlivnění požadovaným zásahem (např. ovlivnění vodního režimu, světelných a teplotních podmínek apod.)
- o intenzitu napadení, výskyt kůrovcových stromů a odumřelých stojících smrků v okolí posuzované lokality, možnost ovlivnění okolních porostů, riziko vzniku holin či nadměrného prořezání porostů, včetně rizika pro další šíření napadení.

Platnost tohoto výroku byla stanovena do 31. 12. 2007.

2. Ve druhém výroku předmětného rozhodnutí ministerstvo ve smyslu ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona změnilo část výroku rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998, č. j. 51-Vi/1078/98, o zásazích proti škůdcům a zásazích v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídatelných škod v lesních porostech, zařazených do II. zóny ochrany přírody Národního parku Šumava, která se netýká ploch, kde Správa NP vykonává v souladu s ustanovením § 37 odst. 6 zákona o lesích funkci odborného lesního hospodáře tak, že podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona udělilo souhlas k použití ustanovení § 32 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 6, odst. 9 a odst. 10 zákona o lesích, pro část území II. zóny ochrany přírody Národního parku Šumava, které je orientačně graficky vyznačené v příloze č. 3 předmětného rozhodnutí ministertsva šedou barvou a přesně vymezené na obrysové porostní mapě, která je součástí spisu a která je rovněž uložena na Správě NP (dále jen režim B), k zásahům proti hmyzím škůdcům (kůrovcům a klikorohu borovému) a k zásahům v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod (například větrné kalamity, přemnožení hmyzích škůdců) s těmito podmínkami:

- pokud plocha skupinově se vyskytujících kůrovcem napadených živých stromů v rámci jednoho kalendářního roku přesáhne výměru více než 5 arů souvislé plochy nebo pokud by pokácením asanovaná plocha v kontextu okolí vytvořila holinu větší než 5 arů souvislé plochy stanoví způsob uplatňování ustanovení § 32 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 6, odst. 9 a odst. 10 zákona o lesích a způsob provádění asanace kůrovcových stromů závazné odborné stanovisko Správy NP. Toto stanovisko bude písemně zpracováno příslušnými odbornými složkami Správy NP, na základě žádosti vedoucího příslušného územního pracoviště a ve formě protokolu předáno vedoucímu územního pracoviště. Pro následnou kontrolu bude protokol archivován na Správě NP.

- V případě že do 5 dnů od data přijetí žádosti nebude protokol předán, rozhodne vedoucí územního pracoviště o způsobu provedení asanačního zásahu sám.

- Odborné stanovisko Správy NP vyhodnotí zejména tyto skutečnosti:

- o strukturu, funkčnost a zachovalost ekosystémů, kde má být asanace prováděna, vyhodnocení míry jejich ovlivnění požadovaným zásahem (např. ovlivnění vodního režimu, světelných a teplotních podmínek, ovlivnění mikroklimatu, mechanické poškození půdního krytu apod.)

- o intenzitu napadení, výskyt kůrovcových stromů a odumřelých stojících smrků v okolí posuzované lokality, možnost ovlivnění okolních porostů, riziko vzniku holin či nadměrného prořezání porostů, včetně rizika pro další šíření napadení.

3. Ve třetím výroku předmětného rozhodnutí ministerstvo ve smyslu ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona změnilo část výroku rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998, č. j. 51-Vi/1078/98, o zásazích proti škůdcům a zásazích v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídatelných škod v lesních porostech, zařazených do II. zóny ochrany přírody Národního parku Šumava, která se netýká ploch, kde Správa NP vykonává v souladu s ustanovením § 37 odst. 6 zákona o lesích funkci odborného lesního hospodáře tak, že podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona udělilo souhlas k použití ustanovení § 32 odst. 9 a odst. 10 zákona o lesích v rozsahu vyhlášky č. 101/1996 Sb., s výjimkou ustanovení § 4 této vyhlášky, pro část území II. zóny ochrany přírody Národního parku Šumava, vymezené porostními skupinami v příloze č. 2, která je nedílnou součástí předmětného rozhodnutí (dále jen režim C), k zásahům proti hmyzím škůdcům (kůrovcům a klikorohu borovému) a k zásahům v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod (např. větrné a sněhové kalamity, přemnožení hmyzích škůdců).

Platnost tohoto výroku byla omezena do 31. 12. 2007.

4. Ve čtvrtém výroku předmětného rozhodnutí ministerstvo ve smyslu ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona změnilo část výroku rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998, č. j. 51-Vi/1078/98, o zásazích proti škůdcům a zásazích v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídatelných škod v lesních porostech, zařazených do II. zóny ochrany přírody Národního parku Šumava, která se netýká ploch, kde Správa NP vykonává v souladu s ustanovením § 37 odst. 6 zákona o lesích funkci odborného lesního hospodáře tak, že ministerstvo podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona neudělilo souhlas k použití ustanovení § 33 odst. 1 zákona o lesích, kterým se stanoví povinnosti přednostně provádět těžbu nahodilou v lesních porostech zařazených do II. zóny ochrany přírody Národního parku Šumava

5. V pátém výroku předmětného rozhodnutí ministerstvo ve smyslu ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona zrušilo rozhodnutí Správy NP ze dne 10. 4. 2001, č. j. 51-Vi/672/01.

6. V šestém výroku předmětného rozhodnutí ministerstvo vyloučilo odkladný účinek rozkladu proti svému rozhodnutí podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu.

Proti předmětnému rozhodnutí ministerstva ze dne 5. 3. 2007 podali v předepsané lhůtě rozklad tito účastníci řízení: Město Hartmanice, obec Rejštejn, město Kašperské Hory, obec Srní, obec Stachy, město Volary s doplněním svého rozkladu, obec Stožec, obec Nová Pec, město Železná Ruda, obec Modrava, obec Horská Kvilda, obec Borová Lada, obec Nové Hutě, obec Horní Vltavice, obec Želnavá, občanské sdružení Šumava 21 a společnost Městské lesy Volary s.r.o.

Město Hartmanice, obec Rejštejn, město Kašperské Hory, obec Srní, obec Stachy, město Volary, obec Nová Pec, město Železná Ruda, obec Horská Kvilda, obec Borová Lada, obec Nové Hutě, obec Horní Vltavice a obec Želnavá požadují na základě svých rozkladů zrušit předmětné rozhodnutí ministerstva a na podporu svých rozkladů uvádějí tyto argumenty:

1. Z celé výrokové části i z odůvodnění rozhodnutí ministerstva vyplývá, že napadené rozhodnutí představuje ve své podstatě i v souvislostech zásadní zásah do celého právního rámce, určujícího veřejný zájem v ochraně přírody Národního

parku Šumava. Za zásadní porušení procesních podmínek považujeme to, že správní orgán nepředložil záměr, který je předmětem napadeného rozhodnutí, k projednání Radě Národního parku Šumava, jak mu ukládá ustanovení § 20 odst. 1 zákona. Dále pak vzhledem k rozsahu, jakým napadené rozhodnutí de facto mění platný Plán péče i platné pojetí ochrany přírody a péči o lesní ekosystémy, vyjádřené stávajícím rozdělením do jednotlivých zón, porušilo ministerstvo jako orgán ochrany přírody svoji povinnost uvedenou v ustanovení § 20 odst. 3 zákona tím, že neprojednalo předmětný záměr se zástupci obcí delegovanými do Rady Národního parku Šumava. Tím zbavil obce i možnosti, aby případné rozpory byly řešeny způsobem, který ukládá ustanovení § 20 odst. 4 zákona.

2. Samotná aplikace ustanovení § 22 odst. 1 zákona na omezení použití ustanovení § 32 zákona o lesích je sporná. Jsme toho názoru, že dikce příslušné části ustanovení § 22 odst. 1 zákona, kde se výslovně mluví o zásazích proti škůdcům, vylučuje, aby se toto ustanovení mohlo aplikovat na omezení platnosti ustanovení § 32 odst. 1 a odst. 2 a odst. 2 písm. a) zákona o lesích, která mluví o opatřeních. O zásazích hovoří ustanovení § 32 zákona o lesích v odst. 2 písm. b).

Ve vazbě na námitku, uvedenou v bodě 1 se konstatuje v rozkladech, že napadené rozhodnutí není v souladu, a dokonce je v rozporu s platnými právními nástroji, které definují předmět a obsah veřejného zájmu v ochraně a péči o Národní park Šumava.

3. Předmětné rozhodnutí ministerstva potlačuje a nerespektuje tak zásadním způsobem smysl stávajícího platného členění území národního parku na tři zóny ochrany přírody tím, že je v rozporu s ustanovením § 17 odst. 1 zákona a obecně závazným předpisem, kterým byl Národní Park Šumava vyhlášen — nařízením vlády č. 163/1991 Sb. kterým se zřizuje Národní park Šumava a stanoví podmínky jeho ochrany (dále jen „nařízení vlády č. 163/1991 Sb.“). Děje se to tím, že tzv. managementová opatření, která vyplývají z výroků i odůvodnění předmětného rozhodnutí ministerstva popírají podstatu uvedeného ustanovení spočívající v zásadě, že *„Metody a způsoby ochrany národních parků jsou odstupňovány na základě členění území národních parků zpravidla do tří zón ochrany přírody“*. Podobně odporuje napadené rozhodnutí i ustanovení § 4 odst. 1 až odst. 3 nařízení vlády č. 163/1991Sb. kde se uvádí, že *„Metody a způsoby ochrany národního parku jsou diferencovány podle rozdělení národního parku do tří zón vymezených s ohledem na přírodní hodnoty“*. Napadené Rozhodnutí tak prakticky představuje změnu zonace parku *de facto*, aniž byla provedena v řádném procesu *de iure*.

4. Zásadně se odchyluje i od základního platného veřejnoprávního dokumentu, určujícího podmínky a cíle ochrany i závazné způsoby a metody péče o národní park, kterým je Plán péče Národního parku Šumava. Dokladem je mj. porovnání stati 4.2.1 Plánu péče (Péče o lesní ekosystémy) s výroky I až IV i s odůvodněním napadeného rozhodnutí ministerstva.

5. Z výroků I až VI napadeného rozhodnutí ministerstva jakož i z textu jeho odůvodnění vyplývá silná pochybnost o tom, je-li zaváděná změna režimu ochrany lesních ekosystémů II. zón Národního parku Šumava v souladu se základním cílem péče o lesní porosty, který je uveden v ustanovení § 9 odst. 1 nařízení vlády č. 163/1991 Sb. a který uvádí, že *„Cílem všech opatření v lesním hospodářství národního parku je dosažení přirozené skladby porostů zcela odpovídající danému stanovišti.“* Pro případ antropicky ovlivněných a pozměněných lesních ekosystémů II. zón národního parku připouští tato formulace jako metodu jejího naplnění (dosažení přírodě blízkého stavu) jediné formu podpory přirozené obnovy spolu s citlivou obnovou umělou vč. ochrany před hmyzími škůdci. Vzhledem k tomu, že uvedené nařízení vlády je ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 zákona obecně závazným předpisem, určujícím *„blížší charakteristiku a režim zón“*, trváme na tom, že tímto způsobem je definován základní veřejný zájem, kterému musí být všechna opatření na ochranu lesních ekosystémů národního parku podřízena.

6. Zásadním nedostatkem napadeného rozhodnutí ministerstva je zřejmé opomenutí posouzení dopadů výkonu jeho výroků I až VI ve vztahu k zájmům chráněných v rámci soustavy Natura 2000. Zatímco stále platné rozhodnutí ministerstva č.j. 620/1654/04 ze dne 25.5.2005 o povolování zásahů proti hmyzím škůdcům a v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod (větrné a sněhové kalamity apod.) v lesních porostech ve vybraných I. zónách Národního parku Šumava velmi důkladně řeší soulad uvedeného rozhodnutí se směrnicí Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (dále jen „směrnice Rady 92/43/EHS“) a směrnicí Rady 79/409/EHS ze dne 2. dubna 1979 o ochraně volně žijících ptáků (dále jen „směrnice Rady 79/409/EHS“), napadené rozhodnutí ministerstva se jasněmu a průkaznému konstatování o jeho souladu se zájmy ochrany přírody zajištěnými normami Evropské unie (viz uvedené směrnice) vyhýbá. Z dopadů, které lze předpokládat při naplňování výroků I až VI napadeného rozhodnutí, vyplývá, že předmětné zájmy chráněné v rámci soustavy Natura 2000 jsou tímto rozhodnutím vážně ohroženy, a že je tedy napadené rozhodnutí v rozporu s platnými předpisy Evropské unie.

Tuto skutečnost lze odvodit i z porovnání napadeného rozhodnutí s platným rozhodnutím ministerstva „o povolování zásahů proti kůrovcům v I. zónách“ (č.j. 620/1654/04), které vychází z toho, že *„existuje odůvodněný předpoklad, že odumřením stromového patra by došlo k zásadním změnám stavu stanovišť, které jsou předmětem ochrany evropsky významných lokalit a zároveň i jejich struktury a funkcí“*. Dále pak uvádí, že *„při svém rozhodování orgán ochrany přírody kladl důraz především na skutečnost, že existence lesních porostů ve struktuře a v souvislosti se zajištěním všech funkcí stávajícího lesního ekosystému je z biologického hlediska pro dané území prioritní Proto riziko možného rozpadu stávajících lesních porostů na plochách, které jsou součástí evropsky významných lokalit, vlivem šíření kůrovců ve vybraných I. zónách ochrany přírody, nelze hodnotit jako stav, který je v souladu s požadavky práva Evropské unie v oblasti ochrany přírody a krajiny“*.

V rozkladech se také konstatuje, že riziko vážných dopadů opatření vyplývajících z výrokové části napadeného rozhodnutí na zájmy chráněné v rámci soustavy Natura 2000 představuje zásadní důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

7. Společného jmenovatele všech shora uvedených znaků a dopadů napadeného rozhodnutí lze velmi snadno vyčíst jak z odůvodnění předmětného rozhodnutí ministerstva, tak i z obsahu jednotlivých výroků. Jedná se o pokus suspendovat ústavní a právní principy, které stanovují mechanismus určení veřejného zájmu v ochraně přírody Národního parku Šumava, jeho ochranu a transparentní a předvídatelný výkon státní správy. Rámcovým cílem a smyslem napadeného rozhodnutí je přenést rozhodování o významných záležitostech ochrany přírody Národního parku Šumava z veřejnoprávní objektivní úrovně státní správy na úroveň individuálního subjektivního rozhodování.

a) Základním procesním důvodem pro napadení předmětného rozhodnutí je přesvědčení, že formulace jeho výroků otevírá tak široký prostor pro jeho individuální a subjektivní výklad obecně i v konkrétních případech, že tím orgán ochrany přírody deleguje své pravomoci a odpovědnost v rozsahu a podmínkách výkonu rozhodnutí neoprávněně a v rozporu s ustanovením § 22 odst. 1 zákona.

b) Napadené rozhodnutí je chápáno v rozkladech ve smyslu argumentů uvedených v bodech 1-6 jako pokus obejít standardní a zákonnou cestu prosazení změny cílů a způsobu ochrany přírody v Národním parku Šumava. Místo prosazení případné novelizace Plánu péče, změny struktury zonace či zakotvení některých nových cílů ochrany přírody a změny koncepční orientace Národního parku Šumava do legislativy (ustanovení § 15 odst. 3 zákona - *Národní parky, jejich poslání a bližší ochranné podmínky se vyhlášují zákonem*), přistupuje ministerstvo ke způsobu, kdy

jedním takovýmto rozhodnutím nepřímo „novelizuje“ Plán péče, změny zonace i ustanovení zákona (nařízení vlády) současně. Jako protiústavní a nezákonný hodnotíme tento postup proto, že obchází veřejnoprávní mechanismy, kterými se novelizace Plánu péče, změny zónace či novela zákona řídí.

c) Shora uvedené tvrzení podporuje mimo jiné i skutečnost, že poté, co se Správě NP nepodařilo projednat nekvalitně připravený návrh změny zonace (o předložení návrhu změny Plánu péče se ani nepokusila), přistoupila Správa NP již v minulém roce k metodě „ohýbání zákona“ v podobě „provizorní“ aplikace ustanovení § 66 zákona v rozhodování, která jsou nyní předmětem napadeného rozhodnutí.

8. Z výroků napadeného rozhodnutí ministerstva vyplývá, že skrytým cílem všech opatření tohoto rozhodnutí je otevřít prostor pro nastolení tzv. divočiny na převážné části území Národního parku Šumava, aniž by byl změněn Plán péče, změněna zonace atd. K tomu nás vede výklad možného použití IV. a II. výroku předmětného rozhodnutí: Podle zákona o lesích musí být kalamita přednostně zpracována v zákonem daném termínu, tj. do 30. 6. kalendářního roku. Pokud ve smyslu výroku IV nebude udělen souhlas k přednostní asanaci kalamitního dřeva (nahodilá těžba) dle zákona o lesích, pak je tím skrytě nastolena bezzásahovost na celém území Národního parku Šumava s výjimkou III. zón. Tento samotný výrok sice absolutně nahodilou těžbu nevyklučuje, ale v kombinaci s výrokem II nastavuje „ideální“ podmínky pro rozvoj kůrovcové kalamity. Téměř s jistotou lze předpokládat, že aplikace napadeného rozhodnutí přinejmenším povede k likvidaci smrku v 7. a 8. vegetačním lesním stupni (VLS) i v I. zónách ochrany přírody.

9. Účelovost a rozporuplnost napadeného rozhodnutí ministerstva jen dokresluje i některá tvrzení v jeho odůvodnění jako např.: Pro účely vedeného správního řízení jsou hlavními důkazními prostředky podklady, ze kterých vyplývá nezbytnost změny rozhodnutí vydaných Správou NP, tedy identifikace a dokladování stavu, kdy postupem podle platných rozhodnutí dochází k porušování zákona (str. 8 odst. 2 předmětného rozhodnutí).

V rozkladech se dále uvádí, že se uvedené důkazní prostředky nepodařilo dohledat ve spisu. Tvrzení ústředního orgánu státní správy o tom, že postupem podle platných rozhodnutí dochází k porušování zákona je nejen absurdní, ale především alarmující. Odvolatelé požadují, aby v rozkladovém řízení byly uvedené „hlavní důkazní prostředky“ posouzeny z hlediska tvrzení, že „postupem podle nich docházelo k porušování zákona“. Současně je vznesen požadavek o vyšetření, jaké důsledky ze zjištěného „porušování zákona“ byly vyvozeny. Protože se jedná o „hlavní důkazní prostředky“ pro vydání napadeného rozhodnutí, žádáme, aby byly posouzeny též z hlediska jejich relevance pro zdůvodnění potřeby řešení problému cestou vydání napadeného rozhodnutí.

V této souvislosti se v rozkladech připomíná, že napadené rozhodnutí odporuje i současně platnému rozhodnutí ministerstva o „zasahování v I. zónách“, ze dne 25. 5. 2005, č.j. 620/1654/04. Znamená to, že postupem podle tohoto rozhodnutí dochází po celou dobu k porušování zákona? Nebo Správa NP toto rozhodnutí v případech, že se domnívá, že odporuje zákonu, nerespektuje? Lze očekávat, že přestože toto rozhodnutí je v plném souladu s platným právním rámcem ochrany přírody v Národním parku Šumava, bude zrušeno na základě podobných „důkazních prostředků“, jako jsou zrušena příslušná rozhodnutí předmětným napadeným rozhodnutím ministerstva?

Po dobu platnosti uvedených rozhodnutí Správy NP, jejichž změna je předmětem tohoto řízení, došlo při naplňování povinností podle příslušných ustanovení zákona o lesích k několika závažným poškozením zájmů ochrany přírody a krajiny na území národního parku. V několika případech došlo k nedovolené změně zvláště chráněných částí přírody nebo tato změna hrozila a bylo nezbytné přijmout odpovídající opatření (str. 5 odst. 2 předmětného rozhodnutí). Ani tyto „důkazní prostředky“ se nepodařilo dohledat ve spisu, či odůvodnění

předmětného rozhodnutí ministerstva (tvrzení na str. 5 odůvodnění předmětného rozhodnutí nelze ani vzdáleně považovat za důkazní prostředky). I v případě tohoto tvrzení je však třeba trvat na doložení „poškození zájmů ochrany přírody“, či „nedovolené změně zvláště chráněných částí přírody“.

Dále se v rozkladech uvádí: „Je (správní orgán) toho názoru, že i v této zóně (II. zóna) je potřebné na lokalitách, které jsou citlivé na jednotlivé zásahy zde realizované, postupovat na základě individuálního posouzení a volit diferencovaný přístup v souladu se zákonem.“ Výklad toho, co je obsahem tvrzení o „diferencovaném přístupu v souladu se zákonem“ není v odůvodnění uveden. O soulad s jakým ustanovením zákona se jedná a kdo bude „vykládat“ zákon a posuzovat „soulad“? Naopak, neplnění povinnosti dané zákonem o lesích, i v případě, že by postup při plnění této povinnosti znamenal poškození zájmů ochrany přírody i porušení základních ochranných podmínek národního parku, byl předmětem správních řízení vedených Českou inspekcí životního prostředí (dále jen „ČIŽP“). Žádáme, aby v rozkladovém řízení byly přezkoumány okolnosti, které v popisovaném případě vedly k uvedenému porušování zákona a jak bylo ve věci rozhodnuto. Jedná se totiž o jeden z důkazních prostředků pro vydání napadeného rozhodnutí, a tak požadujeme posouzení jeho relevance pro vydání napadeného rozhodnutí. Bylo by zajímavé znát názor orgánu ochrany přírody na to, jak by postupoval, kdyby se podobných porušení zákona dopustil jiný vlastník lesa v Národním parku Šumava než stát. Lze předpokládat, že by tak jako v popisovaném případě zakročil ministr proti ČIŽP v zájmu toho, kdo zákon překročil, jako v popisovaném případě?

Závěrem se v rozkladech uvedených obcí uvádí s odkazem na jejich odůvodnění, že napadené rozhodnutí ministerstva představuje velmi závažný precedens (do dnešního dne v praxi ochrany přírody u nás nebývalý), kterým se samotný ústřední orgán státní správy při prosazování zájmů ochrany přírody v Národním parku Šumava pokouší obcházet využívání a působnost standardních veřejnoprávních nástrojů a především zákonných postupů v ochraně přírody. Místo aby oprávněné a potřebné změny v přístupech k ochraně a péči o Národní park Šumava prosazoval cestou návrhů legislativních změn či projednáním změn Plánu péče, včetně úprav zonace apod., přistoupil v podobě napadeného rozhodnutí k metodě řízení výkonu péče o Národní park Šumava prostřednictvím „ministrských dekretů“ a delegování zmocnění orgánu ochrany přírody ze zákona na blíže nespécifikované „odborné složky Správy NP“. Předmětné napadené rozhodnutí, opírající se účelově o vysoce extensivní a problematickou interpretaci ustanovení § 22 odst. 1 zákona a problematickou aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona (viz odst. 2 odůvodnění tohoto rozkladu), prakticky suspenduje působnost platného Plánu péče, včetně stále platné zonace národního parku i působnost některých ustanovení legislativy. Za velmi závažnou souvislost považujeme to, že uvedeným krokem jsou veřejnoprávní mechanismy rozhodování o zájmech ochrany přírody v Národním parku Šumava nahrazovány rozhodováním subjektivním a individuálním. Za prokázané považujeme také to, že jak stávající praxe Správy NP, tak i napadené rozhodnutí ministerstva jsou v rozporu s platným Plánem péče, zonací parku a ohrožuje i zájmy chráněné v rámci soustavy Natura 2000. Dále považujeme za velmi závažnou okolnost to, že Správa NP již dlouhou dobu řadu opatření, která jsou předmětem napadeného rozhodnutí, prakticky provádí. Tuto skutečnost lze doložit z vnitřních směrnic Správy NP. Mnohem závažnějším je však to, že ústřední orgán státní správy v odůvodnění napadeného rozhodnutí porušování zákona a vlastních správních aktů (rozhodnutí) přímo obhájuje, místo aby takovýmto situacím předcházel řádnými postupy (projednání změny Plánu péče, změny zonace, novelizace zákona apod.) otevřeně se ministerstvo pokouší napadeným rozhodnutím protizákonnou praxí (popsanou v odůvodnění rozhodnutí) zpětně „legalizovat“. Celkově pak napadené rozhodnutí svým pojetím vyhovuje

představám těch, kteří otevřeně usilují o oslabení veřejnoprávního charakteru nástrojů ochrany přírody tím, že se snaží demokratický právní systém ochrany přírody nahradit rozhodováním samozvané „elity“ na základě různých neprůhledných zmocnění, jakým je např. napadené rozhodnutí ministerstva.

Podáním ze dne 27. 3. 2007 doplnilo město Volary svůj rozklad ze dne 23. 3. 2007 s uvedením následujících argumentů:

1. Napadené rozhodnutí je nesrozumitelné, neboť z výroků I až V není zřejmé, které konkrétní výroky rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 se mění a v jakém rozsahu a které jeho části naopak zůstávají zachovány. Jelikož napadené rozhodnutí se nijak nedotýká odůvodnění tohoto rozhodnutí Správy NP (odůvodnění původního rozhodnutí zůstává zachováno, ačkoliv výrok je změněn), vzniká nikterak nevysvětlený a současně nepřekonatelný obsahový nesoulad mezi pozměněnými výroky označeného rozhodnutí a jeho odůvodněním, které na tyto výroky nyní ani věcně ani logicky ani formálně nenavazuje. Všechny tyto skutečnosti mají za následek nesrozumitelnost jak předmětného rozhodnutí ministerstva, tak i rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 v „novém znění“.

2. V řízení nebylo prokázáno, že existují důvody pro změnu rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 ve smyslu ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona, a to i přesto, že účastníci řízení absenci podmínek dle citovaného ustanovení zákona od počátku namítali. Skutečnost, že zájmy přírody a krajiny chráněné zákonem vyžadují změnu rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 s územní působností pro celý Národní park Šumava, byla odůvodňována všeobecnými odkazy na výskyt zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin a odkazy na nedostatečnou možnost diferencovaného provádění zásahů proti škůdcům a opatření při vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod s několika konkrétními příklady lokalit, na nichž se dosavadní obsah rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 ukázal jako nesouladný se zájmy přírody a krajiny. Několik v napadeném rozhodnutí zmíněných konkrétních příkladů však může odůvodňovat změnu rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 pouze v případě těchto lokalit, nikoliv v územním rozsahu pokrývajícím území celého Národního parku Šumava, zejména ne u těch lokalit, u nichž jsou obsah rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 a jeho aplikace v plné shodě se zájmy ochrany přírody krajiny. Lze konstatovat, že napadené rozhodnutí v tomto smyslu obsahuje tutéž chybu, pro kterou je rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 měněno, neboť paušální povaha napadeného rozhodnutí je stejnou překážkou pro diferenciaci způsobů a rozsahu zásahů proti škůdcům, jakou představovalo samo měněné rozhodnutí Správy NP.

3. Ministerstvo životního prostředí v řízení nejednalo s některými osobami, které byly účastníky řízení ve smyslu ustanovení § 27 správního řádu. Jako účastník řízení byla opominuta např. společnost Městské lesy Volary s.r.o., ačkoliv ministerstvu bylo známo (např. z řízení probíhajícího u ministerstva pod č.j. 7201/ENV/06-447/620/06), že tento subjekt vykonává práva a povinnosti vlastníka lesa na části Národního parku Šumava dotčené napadeným rozhodnutím ministerstva a že mu napadené rozhodnutí může založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo přinejmenším mohou být napadeným rozhodnutím přímo dotčena jeho práva nebo povinnosti ve smyslu ustanovení § 27 správního řádu.

4. Za zásadní nedostatek napadeného rozhodnutí, který má z následek jeho nezákonnost, považuje město Volary skutečnost, že obsah výroků I až V napadeného rozhodnutí ministerstva je zcela nepřezkoumatelný, neboť konkrétní práva a povinnosti, která z těchto výroků vyplývají, jsou v samotném napadeném rozhodnutí ministerstva určena pouze částečně a z podstatné části mají být „dotvořena“ prostřednictvím „závazného odborného stanoviska“ Správy NP. Ani zákon a ani žádný z jiných zákonů tvořících součást právního řádu České republiky neumožňuje orgánům ochrany přírody, aby výrok svých rozhodnutí formulovaly

blanketním způsobem, tj. způsobem odkazujícím na další akt orgánu ochrany přírody („závazné odborné stanovisko“), vydaný navíc ve formě, kterou zákon nezná. Obsah práv a povinností přiznávaných účastníku správního řízení musí být pro něj seznatelný přímo z textu samotného rozhodnutí; z hlediska zásady právní jistoty jako jednoho ze základních atributů právního státu je zcela nepřipustné, aby správní orgán v rozhodnutí pouze konstatoval, že obsah práv a povinností účastníka bude určen dodatečně jiným zákonu neznámým aktem jiného správního orgánu. Nezákonnost výroků napadeného rozhodnutí v tomto ohledu vyplývá rovněž ze skutečnosti, že obsah rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 bude měněn závazným odborným stanoviskem vydaným Správou NP, která za současné právní úpravy vůbec není orgánem ochrany přírody oprávněným vydávat souhlasy podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona. Město Volary považuje za nutné zdůraznit, že i pro činnost orgánů ochrany přírody platí ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle nichž lze státní moc vykonávat pouze v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. Toto pravidlo bylo napadeným rozhodnutím porušeno.

5. Za nezákonnou považuje město Volary i skutečnost, že rozkladu proti napadenému rozhodnutí byl odejmut odkladný účinek. Vyloučení odkladného účinku rozkladu je odůvodněno lapidárně odkazem na existenci veřejného zájmu na ochraně přírody i obecně zájmu na ochraně majetku. Bez jakékoliv logické či věcné návaznosti na zmíněné veřejné zájmy je v odůvodnění napadeného rozhodnutí u vyloučení odkladného účinku rozkladu dále poukazováno na nutnost aktivně a rychle přijímat opatření v souvislosti s řešením situace v Národním parku Šumava, vzniklé po působení orkánu Kyrill, kdy je „zásadní umožnit včas realizaci takových opatření, která nepoškodí zájmy ochrany přírody a budou v souladu i s požadavky ochrany evropsky významných lokalit i ptačí oblasti“. Ani jeden z obou okruhů důvodů pro vyloučení odkladného účinku nenaplňuje požadavky stanovené v ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Toto ustanovení správního řádu připouští, aby odkladný účinek odvolání (rozkladu) byl vyloučen v případě, kdy to „naléhavě vyžaduje veřejný zájem“. Nestačí tedy, jak se nesprávně domnívá ministerstvo, existuje-li veřejný zájem na vydání samotného meritorního rozhodnutí; pokud by tato podmínka byla postačujícím důvodem pro vyloučení odkladného účinku odvolání, bylo by vyloučení odkladného účinku možné prakticky u všech rozhodnutí vydaných orgány veřejné správy v České republice, neboť prakticky všechna rozhodnutí správních orgánů jsou vydávána za účelem ochrany veřejného zájmu. Pro vyloučení odkladného účinku je tudíž zapotřebí nikoliv existence veřejného zájmu na vydání rozhodnutí (zde veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny), nýbrž existence naléhavého veřejného zájmu právě na vyloučení odkladného účinku opravného prostředku, tedy veřejného zájmu na tom, aby obsah rozhodnutí vydaného správním orgánem byl bezodkladně realizován. Tento typ veřejného zájmu není v předmětném rozhodnutí ministerstva ve vztahu k formulaci jeho jednotlivých výroků ani tvrzen, natož pak prokazován, neboť ani odkaz na veřejný zájem na ochraně majetku, ani odkaz na nutnost odstranit následky působení orkánu Kyrill naléhavý zájem na bezodkladné realizaci napadeného rozhodnutí neprokazují. Je totiž evidentní, že výroky I až V napadeného rozhodnutí představují ve skutečnosti:

a) zpřísnění dosud platných podmínek pro provádění zásahů proti škůdcům v lesích Národního parku Šumava a omezení dosud existujícího rozsahu, v němž bylo možné použít ustanovení lesního zákona o vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod a

b) významné prodloužení doby mezi výskytem škůdců, resp. vznikem mimořádných okolností a provedením potřebných zásahů či ochranných opatření, neboť bude vždy minimálně zapotřebí vyčkat vydání „závazného odborného stanoviska“ Správy NP, které je u všech výroků I až V předmětného rozhodnutí podmínkou pro

realizaci zásahů a opatření.

Závěrem doplnění svého rozkladu město Volary konstatuje, že řízení o vydání napadeného rozhodnutí bylo zahájeno před dnem 18. 1. a dnem 19. 1. 2007, kdy působil orkán Kyrill, všechny podklady řízení byly shromážděny před působením orkánu Kyrill a návrh výroku napadeného rozhodnutí byl formulován rovněž bez jakékoliv vazby na působení orkánu Kyril. Výrok VI napadeného rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonný, neboť nebyly naplněny zákonem stanovené důvody pro vyloučení odkladného účinku opraveného prostředku a odůvodnění tohoto výroku je vnitřně rozporné, nesrozumitelné a nepřezkoumatelné.

Obec Modrava ve svém rozkladu ze dne 27. 3. 2007 požaduje zrušit předmětné rozhodnutí ministerstva a uvádí následující argumenty:

I. Napadené rozhodnutí ministerstva je v rozporu s platnou zákonnou úpravou veřejného zájmu o ochranu a péči o Národní park Šumava, a to z následujících důvodů:

1. Napadené rozhodnutí nerespektuje zásadním způsobem smysl platného členění území Národního parku Šumava na tři zóny ochrany přírody a je v rozporu s ustanovením § 17 odst. 1 zákona, jakož i v rozporu s nařízením vlády č. 163/1991 Sb. Podle zákona musí být metody a způsoby ochrany národních parků odstupňovány na základě členění území národních parků, a to zpravidla do tří zón ochrany přírody (ustanovení § 17 odst. 1 zákona). V souladu s tímto zákonným ustanovením stanoví nařízení vlády č. 163/1991 Sb. ve svém ustanovení § 4 odst. 1, že metody a způsoby ochrany národního parku Šumava jsou diferencovány podle rozdělení národního parku do tří zón vymezených s ohledem na přírodní hodnoty. Ve svých důsledcích však napadené rozhodnutí mění zonaci národního parku, aniž by k takovému postupu nařízení vlády č. 163/1991 Sb. ministerstvo opravňovalo nebo zmocňovalo. Napadené rozhodnutí tak obchází zákon i nařízení vlády č. 163/1991 Sb.

2. Napadené rozhodnutí je v rozporu se základním platným dokumentem, upravujícím ochranu přírody v Národním parku Šumava, kterým je Plán péče Národního parku Šumava, schválený ministerstvem na léta 2001 - 2010, a to zejména se statí 4.2.1 Plánu péče (Plán péče o lesní ekosystémy). Plán péče přitom představuje nadřazené rozhodnutí orgánu státní správy, které je určující - v mezích zákonů a ostatních obecně závazných právních předpisů - pro další, detailnější rozhodnutí.

3. Napadené rozhodnutí je v rozporu se směrnicí Rady 92/43/EHS, kterou jsou chráněny zájmy na ochraně přírody v rámci soustavy Natura 2000. Podle článku 2 odst. 3 citované směrnice musí opatření, přijímaná na základě této směrnice, brát v úvahu hospodářské, sociální a kulturní požadavky a regionální a místní charakteristiky. Podle článku 6 odst. 1 cit. směrnice jsou vypracovávány závazné plány péče vypracované speciálně pro vybrané lokality (viz pozn. sub 2. tohoto rozkladu). Podle článku 6 odst. 3 cit. směrnice podléhá jakýkoli plán nebo projekt, který s určitou lokalitou přímo nesouvisí nebo není pro péči o ni nezbytný, avšak bude mít pravděpodobně na tuto lokalitu významný vliv, a to buď samostatně nebo v kombinaci s jinými plány nebo projekty, odpovídajícímu posouzení jeho důsledků pro lokalitu z hlediska cílů její ochrany. S přihlédnutím k výsledkům uvedeného hodnocení důsledků pro lokalitu schválí příslušné orgány příslušného státu tento plán nebo projekt teprve poté, co se ujistí, že nebude mít nepříznivý účinek na celistvost příslušné lokality, a co si v případě potřeby opatří stanovisko široké veřejnosti. Napadené rozhodnutí nerespektuje ani směrnici Rady 79/409/EHS. V této souvislosti obec Modrava poukazuje např. na rozhodnutí ministerstva ze dne 25. 5. 2005, č. j. 620/1654/04, o povolování zásahů proti hmyzím škůdcům a v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod v lesních porostech ve vybraných I. zónách Národního parku Šumava, které

velmi důkladně řeší soulad uvedeného rozhodnutí se směrnicemi Rady 92/43/EHS a 79/409/EHS.

4. Podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona musí správní orgán předložit záměr, který je předmětem napadeného rozhodnutí, k projednání Radě Národního parku Šumava. Ministerstvo porušilo ustanovení § 20 odst. 3 zákona tím, že neprojednalo předmětný záměr se zástupci obcí delegovanými do Rady Národního parku Šumava. Tímto postupem ministerstvo zbavilo obec Modrava jakož i ostatní obce možnosti, aby případné rozpory byly řešeny postupem podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona.

5. Podle názoru obce Modrava je sporná i aplikace ustanovení § 22 odst. 1 zákona na omezení použití ustanovení § 32 zákona o lesích. Ustanovení § 22 odst. 1 zákona hovoří o „zásazích“ proti škůdcům, naproti tomu ustanovení § 32 odst. 1, 2 písm. a) zákona o lesích hovoří o „opatřeních“ (zásahy zmiňuje ustanovení § 32 odst. 2 písm. b) lesního zákona).

II. Napadené rozhodnutí ministerstva je v rozporu s cíly a posláním budování evropského národního parku a odporuje zásadám budování bilaterálního národního parku v návaznosti na Národní park Bavorský les, a to z těchto důvodů:

1. Rozhodnutí popírá základní strategii evropských národních parků, kterou je jasné definování vymezených celků reprezentujících cíle jednotlivých zonací, na kterých je realizován stabilní a schválený management. Obec Modrava nadále trvá na jasné, uchopitelné, proveditelné a kontrolovatelné zásadě, kterou je jasné terénní vyznačení dvou základních managementů ve vztahu k hmyzím škůdcům tj. plochy „zásahové“ a plochy „bezzásahové“. Navržené vymezení „bezzásahové“ plochy je vyznačeno v příloze tohoto rozkladu. Ostatní plocha je v režimu „zásahová“.

2. Rozhodnutí nerespektuje biotopy ani přirozené celky, ale v rozporu s moderními přístupy zastává exaktní lesnické členění na jednotlivé porosty a porostní skupiny. V situaci po orkánu Kyrill je toto rozčleňování nekonceptční, neuskutečnitelné a nemožné, jelikož na mnohých lokalitách nejsou tyto hranice rozpoznatelné. Vzhledem k této neurčitosti je napadené rozhodnutí v některých lokalitách nevykonatelné.

III. Napadené rozhodnutí není koncepční, a to z těchto důvodů:

1. Platnost prvního výroku a třetího výroku napadeného rozhodnutí je omezena do 31. 12. 2007. Přitom k péči o lesní ekosystémy není možné přistupovat s časovým horizontem řádově několika měsíců, ale pouze na základě kvalitního biologického a zoologického zhodnocení (srov. čl. 6 odst. 3 směrnice Rady 92/43/EHS).

2. I při odlišnostech metody ochrany přírody a krajiny v I. a II. zóně Národního parku Šumava nelze připustit, aby rozhodnutí ministerstva jako ústředního orgánu státní správy o povolování zásahů proti hmyzím škůdcům pro I. a pro II. zónu Národního parku Šumava byla rozporná, aby se zásadně lišila i metodika výkonu obou rozhodnutí a aby obě rozhodnutí byla podepřena a zdůvodněna naprosto navzájem protichůdnou argumentací.

3. Každé rozhodnutí ve správním řízení musí jeho adresátům vymezit jasná a proveditelná práva a povinnosti, jen takové rozhodnutí může být vykonatelné. Tuto základní zásadu správního řízení napadené rozhodnutí v žádném případě nesplňuje.

Obec Stožec se ve svém rozkladu ze dne 26. 3. 2007 domáhá zrušení předmětného rozhodnutí ministerstva z následujících důvodů:

1) Obec Stožec nepovažuje za vypořádané své připomínky podané v řízení před vydáním předmětného rozhodnutí a názor správního orgánu o předjímání skutečností o neúměrném nárůstu holin a nekontrolovatelnému rozšiřování kůrovců na další území považuje za zlehčování stanoviska účastníka řízení. Obec Stožec usuzuje z názoru správního orgánu, že k výše uvedeným skutečnostem nedojde, rovněž za předjímání možného budoucího stavu. Domnívá se, že správní

orgán neupravil ve výrocích předmětného rozhodnutí procesy tak, jak je povinen, aby bylo minimalizováno negativní ovlivnění přírodních poměrů, a nedopustil tak ohrožení cíle ochrany přírody a krajiny v NP. Posláním národního parku je uchování a zlepšení jeho přírodního prostředí a obec Stožec je přesvědčena, že naplněním tohoto rozhodnutí dojde k rozpadu stávajících lesních ekosystémů na plochách navržených v příloze a tudíž ke zhoršení jejich stavu. Pro názor Obce Stožec hovoří zkušenosti z praxe a celá řada případů, kdy ponecháním neasanované dřevní hmoty v jednom porostu došlo k napadení sousedních porostů a vzniku rozsáhlých zbytečných holin nebo porostů s napadenými a posléze uschlými stromy (včetně příkladu na hranici Bavorského národního parku a Národního parku Šumava).

2) Jelikož podstatou předmětného rozhodnutí ministerstva je nová směrnice, kterou se mění pravidla pro zasahování proti škodlivým činitelům ve II. zónách Národního parku Šumava a výroky tohoto rozhodnutí mají dopad na stav životního prostředí nejen v Národním parku Šumava, ale dotýkají se celého šumavského regionu, považuje obec Stožec jeho formu za značně nesrozumitelnou, komplikovanou a pro venkovní lesní personál velmi zmatečnou, aby mohla být bez průtahů (neodkladný účinek) realizována v praxi. Za zbytečnou a způsobující nebezpečí z prodlení považujeme administrativní náročnost a složitost postupu realizace výroku I a II (sepisování protokolů na každou kalamitou postiženou plochu větší než 5 arů, kterým předchází zpracování závazných odborných stanovisek příslušnými odbornými složkami Správy NP). Přičemž při podávání žádostí o povolení či stanovení způsobu zásahu není určena ani forma, ani zodpovědné osoby ani způsob potvrzení převzetí žádosti. I to samo však hovoří o zbytečné administrativní náročnosti, byť je to v celém kontextu výroku I a výroku II nezbytné stanovit.

3) V jednotlivých výrocích jsou navíc uvedeny pojmy, jejichž poslední definitivní obsah údajně není obci Stožec znám a nejsou obsaženy ani v zaslaných podkladech. Jako příklad uvádí obec Stožec „režim A,B,C“. Není nám známo, jaký je způsob péče a území v daném režimu a vzhledem k tomu, že předpokládáme, že se jedná o způsoby péče o tyto lesní ekosystémy, považujeme to za hrubé porušení ustanovení 129 zákona ve vztahu k povinnosti projednávat a posuzovat takovéto dokumenty v Radě Národního parku Šumava.

4) Ochrana lesa nelze uskutečňovat na území parku a zejména v jeho II. zónách bez existence zákona, či bez rozhodnutí příslušného orgánu ochrany přírody (v tomto případě ministerstva), ve kterém bude jasně srozumitelně a zcela konkrétně stanoven způsob a rozsah ochranných opatření tak, aby bylo možné jejich realizaci kontrolovat, popř. dovozovat konkrétní odpovědnost v případě porušení povinností v ochraně lesa (zejména proti škůdcům). Způsob a rozsah těchto opatření stanovený v pravomocném rozhodnutí příslušného orgánu ochrany přírody je výsledkem správního řízení, a je tedy právně závazný. Postupy navrhované ve výroku II a přenesení pravomoci na odborné složky Správy NP a na vedoucího územního pracoviště, kteří nemohou a ani nesmí nahradit správní orgán ve smyslu zákona o ochraně přírody, proto nemohou být oprávněni samostatně jakkoli rozhodovat o způsobu a rozsahu ochranných zásahů a nelze na ně přenášet rozhodovací pravomoc svěřenou zákonem výhradně orgánu státní správy. Nakolik bude zhodnocení situace a návržení způsobu asanačního zásahu v místě konkrétního ekosystému, prováděného pracovníky Národního parku Šumava, objektivní a odborné? Rozpory mezi byť ekologickým lesnickým hlediskem a názory vědeckých pracovníků nelesníků jsou evidentní i v Radě Národního parku Šumava, která je ze zákona poradním a konzultačním orgánem, a konečné rozhodnutí o způsobu zásahu může být proto ovlivněno různými zájmy a zaměstnaneckými vztahy zúčastněných. Jasně a konkrétní způsoby určující směrnice orgánu ochrany přírody (v tomto případě ministerstva) by tomuto předešla.

Předmětné rozhodnutí ministerstva, které vytváří rámec opatření o zásazích

proti škůdcům a zásazích v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídatelných škod v lesních porostech zařazených do II. zón Národního parku Šumava neuvážený a vágní přístup k možnostem asanace kůrovce, který byl příčinou jeho kalamitního přemnožení na Šumavě v roce 1992 až 1994. Takto navržený režim ve II. zónách národního parku je předpokladem vzniku podmínek pro plošné rozšíření kůrovce bez ohledu na případnou důslednost či nedůslednost lesního personálu k této problematice. Obec Stožec uvádí, že ji k tomuto tvrzení vede množství neasanované dřevní hmoty navržené k ponechávání v jednotlivých porostech ve II. zónách národního parku, vycházející z odhadů Správy NP, a do seznamu porostů s režimem A zařazení i takových porostů, které bezprostředně navazují na cizí soukromé lesní majetky (Město Volary v k.ú. České Žleby).

5) Obec Stožec považuje přijaté rozhodnutí za zcela zásadní odchýlení i od základního platného, ministerstvem schváleného veřejnoprávního dokumentu, určujícího podmínky a cíle ochrany i závazné způsoby a metody péče o národní park, kterým je Plán péče Národního parku Šumava. Dokladem je mimo jiné porovnání statí 4.2.1 Plánu péče (Péče o lesní ekosystémy) s výroky I až IV i s odůvodněním předmětného rozhodnutí ministerstva. Nerespektuje tak zásadním způsobem i smysl stávajícího platného členění území národního parku na tři zóny ochrany přírody, je v rozporu s ustanovením § 17 odst. 1 zákona a obecně závazným předpisem, kterým byl národní park vyhlášen nařízením vlády č. 163/1991 Sb. Režimy, které vyplývají z výroků i text odůvodnění předmětného rozhodnutí ministerstva tak prakticky představují novou zonaci národního parku. Na toto obec Stožec již upozorňovala v průběhu správního řízení a svoji připomínku považuje za nevypořádanou.

6) Zásadním nedostatkem napadeného rozhodnutí je pro obec Stožec zřejmé opomenutí posouzení dopadů uplatnění výroků I — VI předmětného rozhodnutí ministerstva ve vztahu k zájmům chráněných v rámci soustavy Natura 2000. Zatímco stále platné rozhodnutí ministerstva ze dne 25. 5. 2005, č. j. 620/1654/04, o povolování zásahů proti hmyzím škůdcům a v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod (větrné a sněhové kalamity...) v lesních porostech ve vybraných I. zónách Národního parku Šumava velmi důkladně řeší soulad uvedeného rozhodnutí se směrnicemi Rady 92/43/EHS a 79/409/EHS, napadené rozhodnutí nyní platné pro II. zóny národního parku se jasněmu a průkaznému konstatování o jeho souladu se zájmy ochrany přírody zajištěnými platnými předpisy Evropské unie (viz shora uvedené směrnice) vyhýbá. Z dopadů, které lze předpokládat při naplňování výroku I – VI napadeného rozhodnutí ministerstva, vyplývá, že předmětné zájmy chráněné v rámci soustavy Natura 2000 jsou tímto rozhodnutím vážně ohroženy, a že je tedy napadené rozhodnutí v rozporu s normami Evropské unie. Proto riziko možného rozpadu stávajících lesních porostů na plochách, které jsou součástí evropsky významných lokalit, vlivem šíření kůrovců ve vybraných I. zónách ochrany přírody, nelze hodnotit jako stav, který je v souladu s požadavky práva Evropské unie v oblasti ochrany přírody a krajiny. Riziko vážných dopadů opatření vyplývajících z výrokové části napadeného rozhodnutí na zájmy chráněných v rámci soustavy Natura 2000 představuje další zásadní důvod pro zrušení předmětného rozhodnutí ministerstva.

7) Napadené rozhodnutí chápe obec Stožec ve smyslu výše uvedených argumentů jako pokus obejít standardní a zákonnou cestu prosazení změny cílů a způsobu ochrany přírody v národním parku. Místo prosazení případné novelizace Plánu péče, změny struktury zonace či zakotvení některých nových cílů ochrany přírody a změny koncepční orientace Národního parku Šumava do legislativy (z ustanovení § 15 odst. 3 zákona vyplývá, že národní parky, jejich poslání a bližší ochranné podmínky se vyhlášují zákonem), přistupuje ministerstvo ke způsobu, kdy jedním takovýmto rozhodnutím nepřímou „novelizuje“ plán péče, změny zonace i ustanovení zákona (nařízení vlády) současně. Jako protiústavní a nezákonný

hodnotí obec Stožec tento postup proto, že obchází veřejnoprávní mechanismy, kterými se novelizace plánu péče, změny zonace či novela zákona řídí. Tuto připomínku považuje obec Stožec za zcela zásadní. Z výroků napadeného rozhodnutí vyplývá to, že skrytým cílem všech opatření tohoto rozhodnutí je otevřít prostor pro nastolení tzv. divočiny na nedohodnuté části území Národního parku Šumava, obejití všech demokratických cest dohody v regionu o dalším směřování národního parku.

8) Účelovost a rozporuplnost napadeného rozhodnutí dokresluje i některá tvrzení v odůvodnění rozhodnutí jako např. „Pro účely vedeného správního řízení jsou hlavními důkazními prostředky podklady, ze kterých vyplývá nezbytnost změny rozhodnutí vydaných Správou NP, tedy identifikace a dokladování stavu, kdy postupem podle platných rozhodnutí dochází k porušování zákona (str. 8, odst. 2 předmětného rozhodnutí). Uvedené důkazní prostředky jsme ve spisu nenalezli. Tvrzení ústředního orgánu státní správy o tom, že postupem podle platných rozhodnutí dochází k porušování zákona je alarmující. Žádáme, aby v rozkladovém řízení byly uvedené hlavní důkazní prostředky posouzeny z hlediska tvrzení, že postupem podle nich docházelo k porušování zákona. Současně žádáme o vyšetření, jaké důsledky ze zjištěného porušování zákona byly vyvozeny. Protože se jedná o hlavní důkazní prostředky pro vydání předmětného rozhodnutí ministerstva, žádáme, aby byly posouzeny též z hlediska jejich relevance pro zdůvodnění potřeby řešení problému cestou vydání předmětného rozhodnutí. Znamená to, že postupem podle dřívějších rozhodnutí dochází po celou dobu k porušování zákona? Nebo Správa NP tato rozhodnutí v případě, že se domnívá, že odporují zákonu, nerespektuje? Nebo vždy, když se nám něco nehodí, tak po konstatování, že porušujeme zákon, si vše přizpůsobíme k obrazu svému? Za jak dlouho nám nebude opět vyhovovat toto napadené rozhodnutí? Celá problematika je otázkou managementu a vize Národního parku Šumava, která ani po 15 letech existence parku není příslušnými orgány schválena. Formy a metody se mění vždy s nástupem nového vedení na Správě NP nebo na ministerstvu. Krátkodobost takovýchto opatření nevede ke stabilizaci a k řádné péči a svěřené hodnoty, kterými jistě lesy na Šumavě jsou, a i proto zde byl národní park vyhlášen. O krátkodobém experimentu je podle obce Stožec i předmětné rozhodnutí ministerstva, neboť jeho některé výroky mají platnost do konce roku 2007.

Závěrem svého rozkladu obec Stožec konstatuje, že předmětné rozhodnutí ministerstva představuje velmi závažný precedens, kterým se samotný ústřední orgán státní správy při prosazování zájmů ochrany přírody v národním parku pokouší obcházet využíváním a působností standardních veřejnoprávních nástrojů a především zákonných postupů v ochraně přírody. Místo aby oprávněné a potřebné změny v přístupech k ochraně a péči o Národní park Šumava prosazoval cestou návrhů legislativních změn či projednáním změn Plánu péče včetně úprav zonace apod., přistoupil v podobě předmětného rozhodnutí k metodě řízení výkonu péče a národní park formou „ministerských nařízení“ a delegování zmocnění orgánu ochrany přírody ze zákona na bližší nespecifikované, odborné složky Správy NP. Za velmi závažnou souvislost považujeme to, že uvedeným krokem jsou veřejnoprávní mechanismy rozhodování o zájmech ochrany přírody v Národním parku Šumava nahrazovány rozhodováním subjektivním a individuálním. Za prokázané považujeme také to, že jak stávající praxe Správy NP, tak i předmětné rozhodnutí ministerstva jsou v rozporu s platným Plánem péče, zónací parku a znamenají ohrožení ochrany diverzity druhů, stanovištních podmínek - zájmů chráněných v rámci soustavy Natura 2000 a v neposlední řadě i narušení veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny - rozbití a ne zlepšení struktury lesních ekosystémů v Národním parku Šumava. Dále obec Stožec považuje za velmi závažnou skutečnost, že Správa NP již dlouhou dobu řadu opatření, která jsou předmětem napadeného rozhodnutí ministerstva, prakticky provádí. Tuto skutečnost lze doložit celou řadou

vnitřních směrnic Správy NP. Mnohem závažnějším je však to, že ústřední orgán státní správy v odůvodnění předmětného rozhodnutí porušování zákona a vlastních správních aktů (rozhodnutí) přímo obhájuje, místo aby takovýmto situacím předcházel řádnými postupy (projednání změny Plánu péče, změny zonace, novelizace zákona apod.) otevřeně se ministerstvo pokouší svým předmětným rozhodnutím protizákonnou praxi (popsanou v odůvodnění) zpětně legalizovat.

Občanské sdružení Šumava 21 na základě svého rozkladu požaduje zrušit předmětné rozhodnutí ministerstva z následujících důvodů. Ministerstvo jako příslušný správní orgán na základě shromážděných podkladů, které obdrželo od Správy NP, dospělo k závěru, že z jejich obsahu je zřejmé naplnění podmínky uvedené v ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona, která je důvodem pro změnu nebo zrušení rozhodnutí vydaného orgánem ochrany přírody. Za prokázání skutečnosti, že důvodem pro změnu jsou zájmy ochrany přírody, považoval správní orgán zejména tyto skutečnosti:

Dle názoru ministerstva došlo po dobu platnosti rozhodnutí Správy NP, jejichž změna je předmětem předmětného správního řízení, při naplňování povinností podle příslušných ustanovení zákona o lesích k několika závažným poškozením zájmu ochrany přírody a krajiny na území národního parku a v některých případech k nedovolené změně zvláště chráněných částí přírody, nebo tato změna hrozila. Ministerstvo však v průběhu řízení ani v napadeném rozhodnutí nekonkretizovalo, k jakému závažnému poškození zájmů ochrany přírody a krajiny na území národního parku došlo ani jaká konkrétní změna zvláště chráněné části přírody hrozila. Pokud k výše uvedenému došlo či výše uvedené hrozilo v důsledku platnosti rozhodnutí Správy NP, měl správní orgán toto přesvědčivě doložit. Jako příklad pak ministerstvo uvádí lokalitu „Střelecký průsek“ na LS Srní, lokalitu Černá hora, v okolí Biskupské slati, dále pak lokalitu Kalamitní svážnice, Plesná a Ždánidla. Ministerstvo se domnívalo, že postup podle příslušných ustanovení zákona o lesích se dostává do rozporu se základními a bližšími ochranářskými podmínkami zvláště chráněných území a druhové ochrany podle zákona a že nastavený rozsah není v souladu s cílem aplikace ustanovení § 22 zákona, kterým je umožněno orgánu ochrany přírody stanovení rozsahu aplikace příslušných ustanovení zákona o lesích o zásazích proti škůdcům a o případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod, a není tak zajištěna potřebná ochrana zájmů chráněných zákonem na území národního parku. S ohledem na výše uvedené důvody pak ministerstvo zahájilo dne 8. 3. 2006 správní řízení o změně platných rozhodnutí. Dne 3. dubna 2006 podalo občanské sdružení Šumava 21 v souladu s ustanovením § 64 správního řádu návrh na přerušení řízení a návrh na odstranění nedostatků, resp. žádost na doplnění podkladů k oznámení správního řízení. Vzhledem k tomu, že s tímto návrhem na přerušení řízení a žádostí na doplnění podkladů všichni účastníci správního řízení souhlasili, žádosti odvolatele ministerstvo vyhovělo a správní řízení do doby doplnění spisu o podklady přerušilo. Přípisem ze dne 30. 6. 2006 č.j. 48182/ENV/06-2737/620/06 pak správní orgán nařídil v souladu s ustanovením § 49 správního řádu ústní jednání na 15 hodin dne 12. 6. 2006 v budově Správy NP. Při tomto ústním jednání bylo všem účastníkům správního řízení předáno CD, kde v elektronické podobě byly všechny shromážděné podklady, které byly součástí spisu. Ministerstvo pak dne 21. 7. 2006 vydalo usnesení č.j. 52421/ENV/06-2933/620/06, kterým stanovilo lhůtu, do kdy mohou v souladu s ustanovením § 36 správního řádu účastníci řízení uplatňovat svá práva. Dne 25. 8. 2006 pak ministerstvo obdrželo vyjádření a návrh občanského sdružení Šumava 21, ve kterém požadovalo další přerušení správního řízení do doby, než budou podklady pro rozhodnutí doplněny těmito podklady:

- stanoviskem skupiny nezávislých odborníků s vyloučením stanovisek pracovníků Správy NP, a to v poměrném zastoupení zastánců bezzásahovosti a

zastánců aktivních ochranných opatření,

- vyhodnocením účelnosti a oprávněnosti doposud aplikovaného managementu v I. a II. zónách ochrany přírody od zřízení národního parku Šumava (dále jen NPS) v r. 1991 ve smyslu naplňování ustanovení zákona a nařízení vlády č. 163/1991 Sb. a dalších právních předpisů, sloužících k naplňování cílů ochrany přírody v Národním parku Šumava,

- dokumentem jednoznačně prokazujícím, že zamýšlená změna předmětných rozhodnutí je věcně v souladu s veřejným zájmem dle ustanovení § 2 odst. 4 a § 4 odst. 1 správního řádu, nebo navrhovalo skončení správního řízení s návrhem výroku, že v průběhu správního řízení nebyly shledány relevantní důvody pro změnu platných rozhodnutí.

Tento svůj požadavek a návrh občanské sdružení Šumava 21 odůvodnilo tím, že součástí spisu, předaného v podobě CD nosiče na ústním jednání účastníkům správního řízení dne 12. 7. 2006, je s datem 14. 7. 2006 i výrok rozhodnutí, přestože zástupce ministerstva účastníky ústního jednání ujišťoval o tom, že nic takového spis neobsahuje. Sama skutečnost, že spis předaný účastníkům řízení na ústním jednání dne 12. 7. 2006 obsahuje výrok rozhodnutí s datem 14. 7. 2006 v době, kdy probíhá správní řízení a účastníci řízení uplatňují svá stanoviska, návrhy, připomínky a pod., je hrubým porušením rovnosti práv účastníků řízení chráněných správním řádem. Občanské sdružení napadlo i další podklad ve spisu, a to že spis obsahuje „Stanovisko k rozkladům proti usnesení MZP ze dne 8. 3. 2006 Správy NPS“ č. j. NPS 0253/2006 ze dne 3. 5. 2006, podepsané ředitelem Správy NP, a cituje poslední větu předposledního odstavce tohoto dokumentu: *„Z našeho pohledu je totiž podstatné ne to, v kterém konkrétním místě má být co přesně činěno, ale to, za jakých podmínek a kdy budou uplatněny jednotlivé principy a formy péče o lesní ekosystémy ve druhé zóně ochrany přírody NP Šumava“*. K tomu občanské sdružení konstatovalo, že citace ze stanoviska ředitele Správy NP jednoznačně dokládá pravý důvod správního řízení, jehož rozhodnutí má změnit současný přístup k ochraně lesních ekosystémů ve II. zónách ochrany přírody národního parku. Dále pak občanské sdružení vyjádřilo své stanovisko k odborným podkladům Prof. Ruska, RNDr. Hrušky, Prof. Podrázského, Doc. Farkače, Prof. Bejčka a některých účastníků správního řízení. Své stanovisko k shromážděným odborným podkladům pak vyjádřilo občanské sdružení nesouhlasem s praktikami, kdy jsou odborná stanoviska zadávána pracovníky Správy NP (viz prokazatelně ze stanoviska Prof. Bejčka), a nesouhlasem, kdy součástí spisu jsou vyjádření typu stanoviska České společnosti ornitologické, která jsou zcela irelevantní a zbytečně zatěžují účastníky řízení. Občanské sdružení ve svém stanovisku požadovalo, aby výběr osob požádaných o odborné stanovisko prováděla úřední osoba po konzultaci a dohodě s účastníky řízení a aby takovýto požadavek byl konkretizován tak, aby se autor mohl vyjádřit nikoliv jen z osobního hlediska, ale aby do svého stanoviska zahrnul i vědecky obhajitelné a praxí prověřené skutečnosti. Vyjádřilo přesvědčení, že takovýto odborný posudek musí být podroben oponentuře a autor jej musí obhájit. Dále navrhovalo odborná pracoviště, z kterých by se měly prezentovat osobnosti, jež požadovaný odborný posudek vypracují. Zásadně pak vyjádřilo nesouhlas s poměrným zastoupením oslovených odborníků, kdy čtyři z pěti jsou veřejně známi jako zastánci rozšiřování bezzásahových území, a s velmi nekonkrétním zadáním osloveným odborníkům.

Občanské sdružení Šumava 21 ve svém rozkladu dále konstatuje, že jeho návrhy a připomínky, uplatněné včas v souladu s ustanovením § 36 správního řádu, nebyly správním orgánem ve výroku rozhodnutí nijak zohledněny a v odůvodnění výroků rozhodnutí ani jinak vypořádány. V celém dlouhém textu odůvodnění rozhodnutí je ani správní orgán neuvedl. Občanské sdružení dále konstatuje, že správní orgán nereagoval na požadavky dalších účastníků řízení - obcí, jmenovitě: Horská Kvilda, Kvilda, Borová Lada, Srní, Rejstěj, Prášily,

Čachrov, Hartmanice, Kašperské Hory na doplnění spisu o dokumenty s výrazným podílem na konečném rozhodování správního orgánu. Obce obdobně konstatují, že na ústním jednání nové relevantní podklady předloženy nebyly a i po rozšíření spisu o doklady předané na CD nosiči považují veškeré stávající podklady pro vydání předmětného rozhodnutí za natolik nedostatečné, nekvalitní a neúplné, že neumožňují účastníkům řízení uplatnit svá práva uvedená v ustanovení § 36 správního řádu, a především že jsou nedostačující jako podklady k tomu, aby správní orgán mohl vydat rozhodnutí ve věci. Podle obcí pak předložené podklady nedokládají a ani se nepokoušejí doložit, že připravované rozhodnutí je ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu v souladu s veřejným zájmem. Z tohoto důvodu trvaly obce na stanovisku, že překážka, pro kterou bylo správní řízení přerušeno, trvá, a nejsou proto naplněny podmínky pro pokračování v řízení podle ustanovení § 65 správního řádu. Občanské sdružení Šumava 21 se neztotožňuje s názorem správního orgánu, který k tomuto požadavku konstatoval, že má za prokázané, že správní řízení je vedeno v souladu s platnou právní úpravou a veřejným zájmem, kterým je také zájem ochrany přírody a krajiny. Občanské sdružení je přesvědčeno, že veřejný zájem je deklarován především zákonem a nařízením vlády č. 163/1991 Sb., kterým byl Národní park Šumava zřízen. Změnu stávajících platných rozhodnutí, která ve svém důsledku mění přístup k ochraně přírody tak radikálním způsobem, mělo ministerstvo podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona předložit k projednání a posouzení Radě národního parku. Jelikož tak ministerstvo neučinilo, porušilo důležitou povinnost uloženou zákonem. Účastníci řízení sice měli právo činit návrhy a vyjadřovat svá stanoviska, avšak ministerstvo při vydání rozhodnutí k těmto stanoviskům prakticky nepřihlíželo a návrhy na doplnění podkladů ignorovalo. Nelze se ztotožnit s názorem správního orgánu, že podklady, které účastníci řízení navrhovali doplnit do spisu, jsou pro účastníky řízení obecně dostupné a že není potřebné spis o tyto dokumenty doplnit. Nutno konstatovat, že některé požadované dokumenty jsou dostupné jen na základě zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších právních předpisů, a i zde by mohlo dojít ke sporu o tom, že požadovaný dokument spadá pod právo dané zmíněným zákonem, a některé dokumenty obecně dostupné být nemohly, neboť účastníci řízení jejich vypracování požadovali. Občanské sdružení dále rovněž zpochybňuje snahu správního orgánu získat nezávislá odborná stanoviska týkající se dotčených zájmů ochrany přírody, neboť správní orgán se odborná stanoviska pokusil získat pouze tím, že na zasedání vědecké sekce Národního parku Šumava požádal členy akademické obce o jejich odborné vyjádření k připravované změně platných rozhodnutí a o jejich stanovisko k navrhovaným změnám. K tomuto se občanské sdružení již vyjádřilo ve svém stanovisku ze dne 21. 8. 2006, které je zmíněno i výše.

Občanské sdružení Šumava 21 dále ve svém rozkladu uvádí, že se ministerstvo v odůvodnění výroků předmětného rozhodnutí odvolává na ustanovení § 22 zákona, které umožňuje orgánu ochrany přírody vydat souhlas s použitím ustanovení k zásahům proti škůdcům a v případě vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod podle zákona o lesích a stanovit rozsah jejich použití a dovozuje, že konkrétní postupy a činnosti, které jsou při plnění povinností podle zákona o lesích v národním parku realizovány, a podmínky pro jejich provádění nejsou předmětem tohoto řízení a že pokud by realizací činností podle výše uvedeného ustanovení zákona o lesích mohlo dojít k podstatné změně v biologické rozmanitosti, struktuře a funkcích ekosystémů, a tím k nevratnému poškození půdního povrchu, ke změně stávajícího vodního režimu pozemků nebo k rozporu se základními ochrannými podmínkami zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, je možno ji provést pouze v případě povolení výjimky ze zákazů uvedených v ustanovení § 16 odst. 1 písm. a), písm. j) a písm. o) nebo ustanovení § 49 odst. 1 a ustanovení § 50 odst. 2 zákona. S tímto názorem ministerstva se

občanské sdružení rovněž neztotožňuje. Ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona zakazuje na území národních parku hospodařit na pozemcích způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, zejména prostředky a činnosti, které mohou způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů nebo nevratně poškozovat půdní povrch. Cit. ustanovení zákona tedy omezuje některé způsoby hospodaření, kdežto ustanovení § 22 odst. 1 zákona je určeno k ochraně proti škůdcům a v případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod. V případě použití ustanovení § 22 zákona se nejedná o hospodaření ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona. Rovněž tak pochybené je i spojování ustanovení § 22 odst. 1 se zákazem podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. j) a o) nebo ustanovení § 49 odst. 1 a ustanovení § 50 odst. 2 zákona. V této souvislosti občanské sdružení poukazuje i na skutečnost, že správní orgán ve svém rozhodnutí opomenul posoudit dopady napadeného rozhodnutí ve vztahu k zájmům chráněným v rámci soustavy Natura 2000. Zatímco platné rozhodnutí ministerstva ze dne 25. 5. 2005, č.j. 620/1654/04, řešilo ve vybraných lokalitách I. zón ochrany přírody národního parku soulad svého rozhodnutí se směrnicemi Rady 92/43/EHS a 79/409/EHS, napadené rozhodnutí toto účelově opomíjí. Občanské sdružení z výroků i odůvodnění předmětného rozhodnutí ministerstva dovozuje, že toto rozhodnutí proto ohrožuje zájmy chráněné v rámci soustavy Natura 2000, a je tedy v rozporu s normami Evropské unie. To dovozuje i z porovnání předmětného rozhodnutí ministerstva s dosud vykonatelným rozhodnutím ministerstva č.j. 620/1654/04, kde se v odůvodnění vychází z toho, že odumřením stromového patra by došlo k zásadním změnám stavu stanovišť, která jsou předmětem ochrany evropsky významných lokalit. Dále se v rozhodnutí uvádí, že: „ministerstvo klade důraz především na skutečnosti, že existence lesních porostů ve struktuře a souvislosti se zajištěním všech funkcí stávajícího lesního ekosystému je z biologického hlediska pro dané území prioritní. Proto riziko možného rozpadu stávajících lesních porostů na plochách, které jsou součástí evropsky významných lokalit, vlivem kůrovce ve vybraných I. zónách ochrany přírody nelze hodnotit jako stav, který je v souladu s požadavky práva Evropské unie v oblasti ochrany přírody a krajiny. Rizika, vyplývající z výroků předmětného rozhodnutí ministerstva, jako zejména odumření stromového patra vlivem žíru kůrovce na lokalitách, kde se nebudou realizovat opatření a zásahy ve smyslu ustanovení § 32 zákona o lesích, jsou pak v rozporu se zájmy chráněnými v rámci soustavy Natura 2000 a jsou důvodem ke zrušení předmětného rozhodnutí ministerstva.

Podle názoru občanského sdružení Šumava 21 se ministerstvo nedostatečně vypořádalo se stanoviskem obce Stožec, která ve svém stanovisku uvedla, že považuje změnu platného rozhodnutí za snahu o rozšíření bezzásahového režimu a že nezasahování povede k nekontrolovatelnému rozšiřování kůrovce na další plochy. Na tuto skutečnost ve svém stanovisku ze dne 21. 8. 2006 na základě stanoviska ředitele Správy NP upozornilo i občanské sdružení Šumava 21, jak výše uvedeno. Ministerstvo se se stanoviskem obce Stožec vypořádalo tak, že vyslovilo názor, že účastník řízení v uvedeném stanovisku předjímá skutečnost, která by dle jeho názoru mohla nastat vydáním předmětného rozhodnutí, a domnívá se, že není zřejmé a nelze z výroku rozhodnutí dovodit, že stanovením obsahu aplikace příslušných ustanovení zákona o lesích dojde k výše uvedeným skutečnostem. Pokud se ministerstvo domnívá, že obavy obce Stožec, ale i občanského sdružení Šumava 21 nejsou důvodné, tedy že nedojde k rozšíření bezzásahových území, popírá samý smysl předmětného správního řízení i navržených postupů k diferenciovanému přístupu k území II. zón ochrany přírody národního parku. Předmětným správním řízením s přijatými diferencovanými přístupy k ochraně tak, jak jsou navrženy, se jednoznačně mění povinnost zasahovat ve smyslu ustanovení § 22 zákona na území II. zón. Proto nejde o předjímání skutečnosti, ale o prostý fakt. Občanské sdružení Šumava 21 tedy sdílí názor obce Stožec, že smyslem

napadeného rozhodnutí je skryté rozšiřování bezzásahových území.

Občanské sdružení Šumava 21 dále ve svém rozkladu uvádí, že předmětné správní řízení bylo zahájeno poté, co představitelé obcí odmítli snahu ministerstva o rozšíření bezzásahových území v národním parku formou změny zón ochrany přírody. Po dobu trvání správního řízení pak Správa NP nahrazovala účinnost předmětného rozhodnutí ministerstva vydáním předběžných opatření a zahájením správních řízení o omezení činnosti na základě ustanovení § 66 zákona. Že nejde jen o domněnku, je doloženo tím, že odvolací orgán po více než půl roce po vydání předmětného rozhodnutí rozhodl a omezil dobu platnosti vydaných rozhodnutí podle ustanovení § 66 zákona do doby nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Účelovost a pochybení předmětného rozhodnutí ministerstva jsou spatřovány i v odůvodnění předmětného rozhodnutí ministerstva na str. 9 odst. 2, kde je konstatováno: „Pro účely vedeného správního řízení jsou hlavními důkazními prostředky podklady, ze kterých vyplývá nezbytnost změny rozhodnutí vydaných Správou NP, tedy identifikace a dokladování stavu, kdy postupem podle platných rozhodnutí dochází k porušování zákona“. Tyto hlavní důkazní prostředky však předmětný spis neobsahuje. Toto tvrzení správního orgánu je absurdní. V rámci řízení proto občanské sdružení požaduje, aby tyto hlavní důkazní prostředky byly do spisu doplněny a aby odpovědný státní orgán doložil, jak s porušováním zákona naložil.

Občanské sdružení Šumava 21 je dále přesvědčeno, že stávající režim bezzásahových území v národním parku je v rozporu s ustanovením § 15 odst. 2 zákona a ustanovením § 2 odst. 1 a odst. 2 nařízení vlády č. 163/1991 Sb. V rozporu se zákonem pak nutně je i jakékoliv rozhodnutí správního orgánu, které bezzásahová území podporuje nebo jehož cílem je bezzásahová území rozšířit. Na bezzásahových územích došlo v minulosti a prokazatelně dochází i v současnosti vlivem absence aktivních ochranných opatření k zhoršení přírodních poměrů, změně typického vzhledu krajiny i ke zhoršování samořídících funkcí přírodních systémů. Tedy ke zhoršování toho, co má dle zmíněných právních norem být základem a smyslem národního parku. V tomto kontextu pak nemůže být jakýkoliv názor jakéhokoliv odborníka, který se vyjadřuje ve prospěch rozšiřování bezzásahových území či ve prospěch pasivní ochrany lesních ekosystémů v národním parku, relevantním podkladem pro předmětné správní řízení. Občanské sdružení nesdílí názory ministerstva ani některých oslovených odborníků ani principy ochrany jednotlivých druhů rostlin a živočichů na úkor ochrany celých ekosystémů a upřednostňuje a prosazuje v ochraně přírody holistický přístup. Domnívá se, že takovýto přístup je v současných podmínkách ochrany přírody zejména ve velkoplošných chráněných územích jediný možný a je zahrnut i ve všech právních normách zajišťujících ochranu velkoplošných chráněných území, národní parky nevyjímaje. Proto je nepřijatelné upřednostňovat ochranu jedné složky ekosystému na úkor ostatních. Jak z některých odůvodnění předmětného rozhodnutí ministerstva vyplývá, území II. zón ochrany přírody národního parku oplývá mnoha vzácnými rostlinnými a živočišnými druhy. Oplývá jimi proto, že v tomto ekosystému našly své místo a optimální podmínky pro svoji existenci. Pokud tedy máme chránit tyto vzácné složky tohoto ekosystému, musíme chránit celý ekosystém, neboť jen takovýto ekosystém skýtá možnosti jejich další koexistence v něm. Vynecháním některých lokalit z aktivního způsobu ochrany proti kůrovci dojde k podstatným změnám v ekosystému a v biotopu jednotlivých druhů vzácných rostlin a živočichů. Občanské sdružení opakovaně zdůrazňuje, že rozšiřováním bezzásahového režimu na další části národního parku přináší společensko-ekologická rizika. V důsledku bezzásahovosti dochází k rychlému velkoplošnému rozpadu lesních porostů vlivem žiru kůrovce (mnohdy mimořádně cenných z genetického hlediska, např. je tak ohrožen prales u pramene Vltavy, jedna z nejcennějších lokalit Národního parku Šumava), a tím i ke snížení plnění

jejich mimoprodukčních funkcí. Mylný je předpoklad, že vyloučením asanačních zásahů proti kůrovci, byť na omezených plochách, dojde k pozvolnému přirozenému rozpadu a utlumení šíření kůrovce. Zkušeností o opaku je v Národním parku Šumava dostatek. Nutno zmínit i konstatování ze zprávy z mise IUCN (Světový svaz ochrany přírody) z r. 2003 o podcenění nebezpečí kůrovce pro smrkové porosty Šumavy: „Problém s kůrovcem existoval i v minulosti, avšak možnost kalamity byla vědci i ochránci přírody při zakládání Národního parku Šumava zcela přehlížena. Někteří z přítomných vědců to uznali a jsou připraveni přehodnotit některá svá předchozí doporučení pro národní park, např. bezzásahovou politiku, vzhledem k rozsahu problému a hrozbě pro okolní zóny (přímý dopad na komerční lesy, změna mezoklimatu, vodního režimu atd.)”. Předpokládaný a žádoucí maloplošný rozpad není v podmínkách NP Šumava reálný a tyto vize nejsou obhajitelné. Odvolatel při tomto konstatování vychází jak z vlastních poznatků, kdy je zcela prokazatelné, že při absenci prevence a aktivních zásahů k tlumení šíření kůrovce došlo vždy v jistém časovém horizontu k nežádoucímu velkoplošnému rozpadu smrkových porostů, tak z bohaté odborné literatury (např.: prof. Jan. Jeník, Dr.H.C., RNDr. Václav Skuhrový, CSc., Ing. Vladimír Krečmer CSc., doc. Ing. Petr Zahradník, CSc., prof. Luděk Šišák, CSc., prof. Vilém Podrázský, CSc., prof. Radim Mrkva., CSc., prof. Miroslav Stolina, Dr.Sc., prof. Dr. Ing. Antonín Pfeffer, Dr.Sc., Dr.Sc.H.C. atd.). Není známo, že pro podmínky Národního parku Šumava existuje odborný dokument, vědecky obhajitelný a obecně přijímaný, o němž by se správní orgán při deklarování svého záměru mohl opřít. Tak závažnou změnu v ochraně přírody národního parku je možno přijmout jen na základě vědecky doložených a prověřených principů. Odvolatel proto požaduje, aby v řízení o rozkladu správní orgán takovýto dokument, pokud existuje, do spisu doplnil. Občanské sdružení Šumava 21 nabylo dojmu, že ministerstvo předmětným rozhodnutím překračuje pravomoci dané zákonem. Právní rámec Národního parku Šumava a tím i deklarovaný veřejný zájem je dán zákonem nařízením vlády č. 163/1991 Sb. Vykonatelností napadeného rozhodnutí si správní orgán — ministerstvo životního prostředí přivlastňuje pravomoci, které mu nepřísluší. Napadené rozhodnutí nejen mění členění národního parku do zón ochrany přírody, ale osvojuje si právo rozhodovat o managementu jednotlivých zón ochrany přírody přesto, že bližší charakteristiku a režim zón upravuje podle ustanovení § 17 odst. 1 zákona obecně závazný právní předpis, konkrétně nařízení vlády č. 163/1991 Sb. Za nepřipustnou a protizákonnou považuje odvolatel snahu správního orgánu delegovat pravomoci a odpovědnost danou mu zákonem na neidentifikované pracovníky Správy NP, pokud nejde přímo o snahu zbavit se odpovědnosti za svá rozhodnutí.

Občanské sdružení Šumava 21 napadá i výrok VI předmětného rozhodnutí ministerstva, kterým správní orgán vyloučil odkladný účinek rozkladu. Pokud správní orgán k vyloučení odkladného účinku rozkladu použil ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu, měl naléhavý veřejný zájem konkretizovat, specifikovat a odůvodnit. Pouhé odvolání se na uvedené ustanovení je nedostatečné.

Společnost Městské lesy Volary s. r. o. požaduje ve svém rozkladu ze dne 27. 3. 2007 zrušení předmětného rozhodnutí ministerstva z následujících důvodů:

1. Upozorňuje, že jako nájemcem některých lesních pozemků dotčených napadeným rozhodnutím ministerstva vykonává podle ustanovení § 58, odst. 1 zákona o lesích práva a povinnosti vlastníka lesa. Ve vztahu k lesům dotčeným napadeným rozhodnutím vznikají společnosti Městské lesy Volary s. r. o. povinnosti k ochraně lesů proti škodlivým činitelům podle ustanovení § 32 lesního zákona. Je tedy nepochybně osobou, které může napadené rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost, nebo přinejmenším osobou, jejíž práva nebo povinnosti mohou být napadeným rozhodnutím přímo dotčena ve smyslu ustanovení § 27 správního řádu. Tyto skutečnosti byly ministerstvu (např. z řízení

probíhajícího u ministerstva pod č.j. 7201/ENV/06-447/620/06), přesto se společností Městské lesy Volary s. r. o. nebylo v celém průběhu řízení jednáno jako s účastníkem, tato společnost nebyla informována o zahájení řízení ani o jednotlivých úkonech v řízení učiněných a nebylo jí tak umožněno, aby ve správním řízení uplatňovala práva účastníka řízení. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné.

2. Napadené rozhodnutí ministerstva je nesrozumitelné, neboť z jeho výroků I až V není zřejmé, které konkrétní výroky rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 se mění a v jakém rozsahu a které jeho části naopak zůstávají zachovány. Jelikož napadené rozhodnutí se nijak nedotýká odůvodnění rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 2008 (odůvodnění původního rozhodnutí zůstává zachováno, ačkoliv výrok je změněn), vzniká nikterak nevysvětlený a současně nepřekonatelný obsahový nesoulad mezi pozměněnými výroky označeného rozhodnutí a jeho odůvodněním, které na tyto výroky ani věcně ani logicky ani formálně nenavazuje. Všechny tyto skutečnosti mají za následek nesrozumitelnost jak předmětného rozhodnutí ministerstva, tak i rozhodnutí Správy NP ze dne 13.7.1998 v „novém znění”.

3. V řízení nebylo prokázáno, že existují důvody pro změnu rozhodnutí Správy NP ze dne 13.7.1998 ve smyslu ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona. Skutečnost, že zájmy přírody a krajiny chráněné zákonem vyžadují změnu rozhodnutí Správy NP ze dne 13 .7.1998 s územní působností pro celý Národní park Šumava, je v odůvodnění napadeného rozhodnutí prokazována obecnými odkazy na výskyt blíže neurčených zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin. Zmínka o nedostatečné možnosti diferencovaného provádění zásahů proti škůdcům a opatření při vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod je pak doložena několika konkrétními příklady lokalit, na nichž se dosavadní obsah rozhodnutí Správy NP Šumava ze dne 13 .7. 1998 ukázal jako nesouladný se zájmy přírody a krajiny; těchto několik příkladů však může odůvodňovat změnu rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 pouze v případě těchto lokalit, nikoliv v územním rozsahu pokrývajícím území celého Národního parku Šumava, zejména ne u těch lokalit, u nichž jsou obsah rozhodnutí Správy NP ze dne 13 .7. 1998 a jeho aplikace v plné shodě se zájmy ochrany přírody krajiny. Lze konstatovat, že předmětné rozhodnutí ministerstva v tomto smyslu obsahuje tutéž chybu, pro kterou je rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 měněno, neboť paušální povaha napadeného rozhodnutí je stejnou překážkou pro diferenciaci způsobů a rozsahu zásahů proti škůdcům, jakou představovalo samo měněné rozhodnutí Správy NP.

4. Za zásadní nedostatek napadeného rozhodnutí ministerstva, který má za následek jeho nezákonnost, považuje společnost Městské lesy Volary s. r. o. skutečnost, že obsah výroků I a II tohoto rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelný, neboť konkrétní práva a povinnosti, která z těchto výroků vyplývají, jsou v samotném napadeném rozhodnutí určena pouze částečně a z podstatné části mají být „dotvořena” prostřednictvím „závazného odborného stanoviska” Správy NP. Ani zákon a ani žádný z jiných zákonů tvořících součást právního řádu České republiky neumožňuje orgánům ochrany přírody, aby výrok svých rozhodnutí formulovaly blanketním způsobem, tj. způsobem odkazujícím na další akt orgánu ochrany přírody („závazné odborné stanovisko”), vydaný ve formě, kterou zákon nezná. Obsah práv a povinností přiznávaných účastníku správního řízení musí být pro něj seznatelný přímo z textu samotného rozhodnutí; z hlediska zásady právní jistoty, jako jednoho ze základních atributů právního státu, je zcela nepřipustné, aby správní orgán v rozhodnutí pouze konstatoval, že obsah práv a povinností účastníka bude určen dodatečně jiným zákonu neznámým aktem jiného správního orgánu. Nezákonnost výroků napadeného rozhodnutí v tomto ohledu vyplývá rovněž ze skutečnosti, že obsah rozhodnutí Správy NP ze dne 13. 7. 1998 bude měněn závazným odborným stanoviskem vydaným Správou NP, která za současné právní úpravy vůbec není orgánem ochrany přírody oprávněným vydávat souhlasy podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona. Sám obsah předpokládaných „odborných

závazných stanovisek”, která budou vydávána Správou NP, se pak má zjevně týkat způsobu provádění zásahů proti škůdcům a realizace opatření v případě vzniku nepředvídaných a mimořádných událostí, což překračuje rámec zmocnění vyplývajícího z ustanovení § 22 odst. 1 zákona („Ustanovení o zásazích proti škůdcům a o případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod lze použít jen se souhlasem a v rozsahu stanoveném orgánem ochrany přírody”). Orgán ochrany přírody je tak oprávněn modifikovat pouze rozsah, v němž budou použita ustanovení právních předpisů upravujících problematiku zásahů proti škůdcům a o případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod, tj. ustanovení § 32 zákona o lesích a ustanovení § 1 až ustanovení 8 vyhlášky č. 101/1996 Sb., a to tak, že možnost aplikace těchto ustanovení připustí nebo vyloučí. V žádném případě však z ustanovení § 22 odst. 1 zákona nelze dovodit, že by orgán ochrany přírody byl oprávněn upravit způsob uplatňování těchto ustanovení nebo dokonce stanovit způsob asanace dříví. Pokud by bylo úmyslem zákonodárce poskytnout orgánům ochrany přírody právo upravit způsob, jakým mají být ustanovení o zásazích proti škůdcům a o případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod použita, bezesporu by tak učinil výslovně. Napadené rozhodnutí ministerstva je ve výrocích I a II z uvedeného důvodu nezákonné, když navíc, jak bylo uvedeno, je určení „způsobu uplatňování ustanovení § 32 odst. 1, 2, 3, 6, 9, 10 zákona o lesích” svěřeno Správě NP, ačkoliv rozhodování podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona přísluší podle ustanovení § 79 odst. 3 písm. o) ministerstvu. I pro činnost orgánů ochrany přírody platí ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle nichž lze státní moc vykonávat pouze v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. Toto pravidlo bylo napadeným rozhodnutím porušeno.

5. Za nezákonnou považuje společnost Městské lesy Volary s. r. o. i skutečnost, že rozkladu proti napadenému rozhodnutí ministerstva byl odejmut odkladný účinek. Vyloučení odkladného účinku rozkladu je odůvodněno lapidárně odkazem na existenci veřejného zájmu na ochraně přírody i obecně zájmu na ochraně majetku. Bez jakékoliv logické či věcné návaznosti na zmíněné veřejné zájmy je v odůvodnění napadeného rozhodnutí ministerstva u vyloučení odkladného účinku rozkladu dále poukazováno na nutnost aktivně a rychle přijímat opatření v souvislosti s řešením situace v Národním parku Šumava, vzniklé po působení orkánu Kyrill, kdy je zásadní umožnit včas realizaci takových opatření, která nepoškodí zájmy ochrany přírody a budou v souladu i s požadavky ochrany evropsky významných lokalit i ptačí oblasti. Ani jeden z obou okruhů důvodů pro vyloučení odkladného účinku nenaplnňuje požadavky stanovené pro takový případ v ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Toto ustanovení správního řádu připouští, aby odkladný účinek odvolání (rozkladu) byl vyloučen v případě, kdy to „naléhavě vyžaduje veřejný zájem”. Nestací tedy, jak se nesprávně domnívá ministerstvo, existuje-li veřejný zájem na vydání samotného rozhodnutí; pokud by tato podmínka byla postačujícím důvodem pro vyloučení odkladného účinku odvolání, bylo by vyloučení odkladného účinku možné prakticky u všech rozhodnutí vydaných orgány veřejné správy, neboť prakticky všechna rozhodnutí správních orgánů jsou vydávána za účelem ochrany veřejného zájmu. Pro vyloučení odkladného účinku je tudíž zapotřebí nikoliv existence veřejného zájmu na vydání rozhodnutí (zde veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny), nýbrž existence naléhavého veřejného zájmu právě na vyloučení odkladného účinku opravného prostředku, tedy veřejného zájmu na tom, aby obsah rozhodnutí vydaného správním orgánem byl bezodkladně realizován. Tento typ veřejného zájmu není v předmětném rozhodnutí ministerstva ve vztahu k formulaci jeho jednotlivých výroků ani tvrzen, natož pak prokazován, neboť ani odkaz na veřejný zájem na ochraně majetku, ani odkaz na nutnost odstranit následky působení orkánu Kyrill naléhavý zájem na bezodkladné realizaci napadeného rozhodnutí neprokazují. Je

totiž evidentní, že výroky I až V napadeného rozhodnutí ministerstva představují ve skutečnosti:

a) zpřísnění dosud platných podmínek pro provádění zásahů proti škůdcům v lesích Národního parku Šumava a omezení dosud existujícího rozsahu, v němž bylo možné použít ustanovení zákona o lesích o vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod a

b) významné prodloužení doby mezi výskytem škůdců, resp. vznikem mimořádných okolností a provedením potřebných zásahů či ochranných opatření, neboť bude vždy minimálně zapotřebí vyčkat vydání „závazného odborného stanoviska“ Správy NP, které je u všech výroků I až V podmínkou pro realizaci zásahů a opatření.

Závěrem svého rozkladu společnost Městské lesy Volary s. r. o. konstatuje, že řízení o vydání napadeného rozhodnutí bylo zahájeno před dnem 18. 1. a dnem 19. 1. 2007, kdy působil orkán Kyrill, všechny podklady řízení byly shromážděny před působením orkánu Kyrill a návrh výroku napadeného rozhodnutí ministerstva byl formulován rovněž bez jakékoliv vazby na působení orkánu Kyrill. Výrok VI napadeného rozhodnutí ministerstva je z tohoto důvodu nezákonný, neboť nebyly naplněny zákonem stanovené důvody pro vyloučení odkladného účinku opravného prostředku a odůvodnění tohoto výroku předmětného rozhodnutí je vnitřně rozporné, nesrozumitelné a nepřezkoumatelné.

Všem účastníkům řízení ministerstvo zaslalo podané rozklady spolu s výzvou k vyjádření k podaným rozkladům do 22. 4. 2007 v souladu s ustanovením § 86 odst. 2 správního řádu.

Město Kašperské Hory souhlasí s obsahem všech podaných rozkladů s důrazem na odůvodnění v rozkladu společnosti Městské lesy Volary s. r. o.

Společnost Městské lesy Volary s.r.o. se s obsahem podaných rozkladů ztotožňuje a dovozuje dále, že napadené rozhodnutí ministerstva bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 1 zákona, neboť nezohledňuje hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry. Zákonu odporuje i skutečnost, účast obcí byla zajištěna pouze formálně a jejich připomínky nebyly v předmětném rozhodnutí zohledněny.

Správa NP podala vyjádření k rozkladům, které podalo město Hartmanice, obec Rejštejn, město Kašperské Hory, obec Srní, obec Stachy, město Volary, obec Stožec, obec Nová Pec, město Železná Ruda, obec Modrava, obec Horská Kvilda, obec Borová Lada, obec Nové Hutě, obec Horní Vltavice, obec Želnavá, občanské sdružení Šumava 21 a společnost Městské lesy Volary s.r.o. Správa NP považuje svoje rozhodnutí ze dne 13. 7. 1998, č. j. 51-Vi/1078/98, za nevhodný nástroj pro zajištění ochrany ekosystémů a všech jejich složek v Národním parku Šumava. Dalším naplňováním tohoto rozhodnutí by došlo k nevratnému poškození významných částí Národního parku Šumava, evropsky významných lokalit a ptačích oblastí.

Obec Srní, obec Nová Pec, obec Stachy, město Volary, obec Horní Vltavice, obec Borová Lada, obec Želnavá, obec Nové Hutě, město Železná Ruda a obec Rejštejn vyjádřily souhlas s obsahem podaných rozkladů a upozornily na naléhavost požadavku odejmutí odkladného účinku rozhodnutí uvedeného v bodě 5 rozkladu společnosti Městské lesy Volary s. r. o.

Podané rozklady proti předmětnému rozhodnutí ministerstva ze dne 5. 3. 2007 jsem předložil včetně příslušného spisového materiálu svojí rozkladové komisi v souladu s ustanovením § 152 odst. 3 správního řádu. Na základě jejího návrhu jsem dospěl k závěru, že je třeba rozklady zamítnout a napadené rozhodnutí ministerstva ze dne 5. 3. 2007 potvrdit.

Předmětné rozhodnutí ministerstva bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy. Námitky podaných rozkladů odmítám jako neopodstatněné. K námitkám jednotlivých rozkladů konstatuji následující.

K námitkám rozkladů města Hartmanice, obce Rejštejn, města Kašperské Hory, obce Srní, obce Stachy, města Volary, obce Nová Pec, města Železná Ruda, obce Horská Kvilda, obce Borová Lada, obce Nové Hutě, obce Horní Vltavice a obce Želnavá uvádím:

1. K námitce rozkladů obcí o nepředložení záměru Radě Národního parku Šumava uvádím, že Rada národního parku je poradním orgánem Správy národního parku. Nemá postavení správního úřadu a nevykonává státní správu. Projednávání návrhu správního rozhodnutí vydávaného ministerstvem v radě parku není zákonnou povinností. Orgánem ochrany přírody národního parku, pro který platí povinnost předkládat k posouzení radě parku veškeré význačné dokumenty, je třeba rozumět Správu národního parku – jednak logickým a systematickým výkladem, protože Správa národního parku je speciální správní orgán pro výkon státní správy v ochraně přírody a krajiny na území národního parku a jeho ochranného pásma, a jednak jí tato kompetence náleží na základě tzv. zbytkové působnosti (ustanovení § 78 odst. 1 zákona). Pokud by tomu tak nebylo, musel by s radou parku být projednán každý významnější záměr či koncepce např. krajského úřadu či jakéhokoliv ministerstva (např. lze uvažovat o Politice územního rozvoje Ministerstva pro místní rozvoj). Navíc v případě, kdy by byl Radě k posouzení předložen záměr Ministerstva životního prostředí, postup předvídaný pro řešení rozporů v ustanovení § 20 odst. 4 zákona by se neuplatnil (chybí postavení nezávislého arbitra). Ministerstvo by takovým výsledkem projednání nemohlo být vázáno.

2. K námitce rozkladů obcí poukazujících na rozdílnost pojmu „zásah“ a „opatření“ konstatuji, že lesní zákon oba termíny nijak nerozlišuje. Resp. pojem opatření je pojem širší, vztahuje se jak na opatření konaná vlastníkem (spočívající v jednotlivých blíže nespecifikovaných zásazích), tak opatření ukládaná orgánem státní správy lesů. Ustanovení § 22 zákona musí být vykládáno z hlediska svého účelu a smyslu tak, že se vztahuje na ustanovení § 32 a ustanovení § 33 odst. 1 zákona o lesích (i s ohledem na poznámku pod čarou odkazující na ustanovení § 20 a ustanovení § 21 zákona č. 96/1977 Sb., o hospodaření v lesích a státní správě lesního hospodářství, dále jen „zákon č. 96/1977 Sb.“).

3. K námitce rozkladů obcí o nerespektování ustanovení § 17 odst. 1 zákona a nahrazování zonace předmětným rozhodnutím ministerstva uvádím, že ve věcné argumentaci nelze spatřovat oporu pro tato tvrzení. S ohledem na to, že ustanovení § 22 zákona vylučuje pouze přímou aplikaci povinnosti zasahovat podle ustanovení § 32 a ustanovení § 33 odst. 1 zákona o lesích a zároveň zasahování nezakazuje, jedná se zcela jistě o managementový nástroj orgánů ochrany přírody. Zóny ochrany přírody jsou vymezeny s ohledem na přírodní hodnoty. V předmětném rozhodnutí ministerstva řešené druhé zóny jsou územím s významnými přírodními hodnotami, jejichž cílem je udržení přírodní rovnováhy, co nejširší druhová rozmanitost a postupné přiblížení lesních ekosystémů přirozeným společenstvům. Jednotlivé zóny však nemají přiřazen jeden typ konkrétního managementu. Management ze zonace vychází, ale platí to, co bylo řečeno k obdobné námitce rozkladu občanského sdružení Šumava 21.

4. K námitce rozkladů obcí o nerespektování plánu péče Národního parku Šumava konstatuji, že plán péče je v dané věci podkladem pro zpracování ostatních dokumentů a rozhodnutí přijímaných orgány ochrany přírody. Je koncipován jako obecná směrnice pro postup orgánu přírody a zpracováván na dobu 10 až 15 let,

z tohoto důvodu nemůže reagovat na konkrétní změny jednotlivých lokalit v národním parku. V zásadě se s námitkou, že plán péče a předmětné rozhodnutí ministerstva by měly být v souladu, ztotožňuji. Také instrukce ministerstva k péči o lesy ve státním vlastnictví na území národních parků České republiky ze dne 4. února 2002 uvádí, že souhlas s použitím ustanovení o zásazích proti škůdcům podle ustanovení § 22 zákona o ochraně přírody a krajiny by měl být udělován nejlépe při schvalování plánu péče. Domnívám se však, že v daném případě nebylo možné jej zajistit, neboť platný plán péče o území Národního parku Šumava byl schválen v r. 2000 s platností na období 2001 - 2010, jedná se o dokument vydávaný v jiné podrobnosti a nezohledňuje nové skutečnosti vyplývající jednak ze změny stavu lesních ekosystémů v národním parku, vzniklé působením orkánu Kyrill, a jednak ze zařazení území Národního parku Šumava do národního seznamu evropsky významných lokalit. Předmětné rozhodnutí není překážkou pro naplňování plánu péče. Za prioritní však považuji přijmout taková opatření, která omezí riziko nevratných negativních změn vybraných předmětů ochrany v Národním parku Šumava.

5. K námitce rozkladů obcí o údajném rozporu předmětného rozhodnutí ministerstva s nařízením vlády č. 163/1991 Sb. uvádím, že není jasné v čem je spatřován rozpor rozhodnutí s cílem definovaným v ustanovení § 9 odst. 1 nařízení vlády č. 163/1991 Sb., které stanoví, že cílem všech opatření v lesním hospodářství národního parku je dosažení přirozené skladby porostů zcela odpovídající danému stanovišti. Napadené rozhodnutí ministerstva bylo vydáno právě v zájmu naplnění tohoto cíle.

6. K námitce rozkladů obcí o údajné absenci posouzení dopadů na území soustavy Natura 2000 konstatuji, že se jedná o námitku vyvolanou nesprávným výkladem ustanovení § 22 zákona. Napadené rozhodnutí ministerstva mění nastavené podmínky aplikace příslušných ustanovení zákona o lesích tak, aby byl zároveň dostatečně zajištěn i zájem chráněný zákonem, tedy aby byla naplněna díkce ustanovení § 15 odst. 2 zákona. Předmětné rozhodnutí ministerstva neurčuje konkrétní opatření v jednotlivých lokalitách, a proto není plánem ani projektem. Předpoklad, že vyloučení aplikace ustanovení § 32 a ustanovení 33 zákona o lesích znamená, že orgán ochrany přírody nebude realizovat žádná opatření směřující k omezení šíření biotických škůdců, není relevantní a z napadeného rozhodnutí nevyplývá.

7. K námitce rozkladů obcí o údajné neústavnosti a nezákonnosti předmětného rozhodnutí ministerstva, konstatuji, že tuto námitku odmítám jako neopodstatněnou, neboť napadené rozhodnutí ministerstva bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

8. K námitce rozkladů obcí o skrytém nastolení bezzásahovosti uvádím, že se s touto námitkou s ohledem na výklad ustanovení § 22 zákona o zásazích proti škůdcům neztotožňuji. Napadené rozhodnutí ministerstva o bezzásahovosti nehovoří a realizaci zásahů proti škůdcům nezakazuje.

9. K námitce rozkladů obcí o nedostatečných důkazních prostředcích pro vydání předmětného rozhodnutí ministerstva odkazuji na vypořádání obdobné námítky občanského sdružení Šumava 21.

Jako neodůvodněný odmítám požadavek rozkladů obcí, aby v rozkladovém řízení bylo po posouzení hlavních důkazních prostředků, které byly podkladem pro předmětné rozhodnutí ministerstva, provedeno eventuální doplnění dokazování, neboť otázka potřebnosti vydání předmětného rozhodnutí ministerstva byla ve správním řízení prokázána a je v odůvodnění rozhodnutí popsána dostatečným způsobem.

K jednotlivým námitkám rozkladu občanského sdružení Šumava 21 uvádím: Námítku občanského sdružení, že jeho návrhy a připomínky nebyly správním

orgánem ve výroku rozhodnutí nijak zohledněny ani vypořádány tudíž je rozhodnutí nezákonné, shledávám za neopodstatněnou. I když v odůvodnění předmětného rozhodnutí ministerstva chybí výslovná informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami tohoto účastníka řízení podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, domnívám se, že vzhledem k tomu, že toto občanské sdružení uplatňovalo věcně shodné připomínky s ostatními účastníky řízení, popř. tyto připomínky byly bez vztahu k předmětu řízení či nebyly doloženy odbornými podklady, nezpůsobuje tato skutečnost rozpor předmětného rozhodnutí s právními předpisy. Z odůvodnění předmětného rozhodnutí ministerstva je patrné, že ministerstvo postupovalo ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky správního řádu (ustanovení § 3 správního řádu). Z napadeného rozhodnutí ministerstva je zřejmé, jaké byly podklady pro jeho vydání podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. K námitce ohledně nesprávné aplikace ustanovení § 22 zákona v rámci správního řízení, tj. k nesouhlasu tohoto odvolatele s tím, že konkrétní postupy a činnosti při zásazích proti škůdcům a podmínky jejich použití nejsou předmětem řízení, zastávám následující právní názor. Ustanovení § 22 a ustanovení § 31 zákona vylučuje na území národních parků a národních přírodních rezervací přímé uplatnění ustanovení zákona o lesích o zásazích proti škůdcům a o případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod. Vyloučení přímé aplikace příslušných ustanovení zákona o lesích zákonem o ochraně přírody a krajiny však neznamená, že by vlastník lesa nemohl bez souhlasu orgánu ochrany přírody tato opatření provádět, ale pouze to, že není ze zákona *povinen* tak činit (v zákonem stanoveném rozsahu a lhůtách). Ustanovení § 22 a ustanovení § 31 zákona je nástrojem, který má přímo ze zákona umožnit diferencované hospodaření v lesích národního parku v souladu s jeho cíli a posláním. Uvedenému právnímu názoru odpovídá v prvé řadě konstrukce samotného zákona o lesích. Zákon o lesích je právní předpis, jehož účelem je stanovit předpoklady pro zachování lesa, péči o les a obnovu lesa jako národního bohatství, které tvoří nenahraditelnou složku životního prostředí a zároveň pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm. Samotný zákon o lesích však rovněž předpokládá možnost diferencovaného hospodaření v lesích v závislosti na převažující funkci lesa. Lesy se dělí podle převažujících funkcí do tří kategorií, a to na lesy ochranné, lesy zvláštního určení a lesy hospodářské. Do kategorie lesů zvláštního určení lze dále zařadit lesy, ve kterých veřejný zájem na zlepšení a ochraně životního prostředí nebo jiný oprávněný zájem na plnění mimoprodukčních funkcí lesa převažuje nad zájmem na plnění funkcí produkčních. Tím je jasně určeno, že lesy zařazené v kategorii lesů zvláštního určení mají i jiné poslání než zajišťovat maximální hospodářský výnos. Podle ustanovení § 36 zákona o lesích lze ve prospěch účelového hospodaření v lesích ochranných a v lesích zvláštního určení přijmout opatření odchylná od některých ustanovení tohoto zákona, zejména pokud jde o velikost nebo přiřazování holých sečí. Tato opatření mohou být navržena v lesním hospodářském plánu nebo v osnově nebo je stanoví rozhodnutím orgán státní správy lesů na návrh vlastníka lesa nebo z vlastního podnětu. Vlastníci lesů zvláštního určení jsou zároveň povinni strpět omezení při hospodaření v nich. Vlastníkům těchto lesů náleží náhrada zvýšených nákladů, pokud jim z omezeného způsobu hospodaření v nich vzniknou. Vlastníci lesa uvedeného zvláštního určení jsou povinni zajistit opatření uložená orgánem státní správy lesů ke splnění účelu sledovaného jejich vyhlášením. Za provedená opatření jim přísluší náhrada zvýšených nákladů. Jinými slovy stanoví-li tak lesní hospodářský plán, lesní hospodářská osnova nebo rozhodnutí orgánu státní správy lesů, lze se v odůvodněných jednotlivých případech od ustanovení zákona o lesích odchýlit. Tímto nástrojem (ustanovení § 36 zákona o lesích) je tak přímo v zákoně o lesích zajištěna možná diferenciací hospodaření v lesích zvláštního určení a lesích

ochranných. V případě národních parků a národních přírodních rezervací je možné ustanovení § 36 odst. 1 zákona o lesích aplikovat v jiných případech, než upravuje ustanovení § 22 a ustanovení § 31 zákona. O udělení souhlasu bude rozhodováno ve správním řízení, buď na základě žádosti nebo z vlastního podnětu, nejlépe však v době schvalování plánu péče o národní park či národní přírodní rezervaci. Sladění zájmů zákona o lesích a zákona o ochraně přírody a krajiny zajišťuje několik dalších nástrojů. Je to zejména specialita zákona o ochraně přírody a krajiny vůči zákonu o lesích, využití plánů péče o zvláště chráněná území jako podkladů pro zpracování lesních hospodářských plánů a nutnost získání kladného závazného stanoviska orgánu ochrany přírody k návrhu lesního hospodářského plánu. Tyto nástroje by spolu měly být v souladu, zákon ovšem neřeší návaznost plánu péče a lesního hospodářského plánu v čase. Podle ustanovení § 90 odst. 4 zákona jsou zákon o ochraně přírody a krajiny a předpisy vydané k jeho provedení zvláštními předpisy ve vztahu k předpisům o lesích, vodách, územnímu plánování a stavebnímu řádu, o ochraně nerostného bohatství, ochraně zemědělského půdního fondu, myslivosti a rybářství. Zákon o ochraně přírody a krajiny však v některých případech řeší vztah zákona o ochraně přírody a krajiny a dalších předpisů i v jiných ustanoveních - tak je omezen výkon práva rybářství a myslivosti v národních parcích (ustanovení § 21 zákona) a stejně tak je v těchto územích vyloučena i přímá aplikace ustanovení o zásazích proti škůdcům podle zákona o lesích (ustanovení § 22 a ustanovení § 31 zákona). Formulace ustanovení § 22 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je následující: *Lesy v národním parku nelze zařazovat do kategorie lesů hospodářských; ustanovení o zásazích proti škůdcům a o případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod lze použít jen se souhlasem a v rozsahu stanoveném orgánem ochrany přírody* (formulace ustanovení § 31 zákona je velmi obdobná). V poznámce pod čarou nalezneme odkaz na ustanovení § 20 (povinnosti uživatelů lesů při ochraně lesů) a ustanovení § 21 (opatření v případě mimořádných okolností a nepředvídaných škod) zákona č. 96/1977 Sb. S ohledem na to, že zákon 96/1977 Sb. byl zrušen zákonem o lesích, a na to, že poznámka pod čarou není závazná, musí se odkaz na ustanovení zákona o lesích posuzovat podle svého obsahu. V současné chvíli jsou tedy podle našeho názoru ustanoveními, která řeší problematiku zásahů proti škůdcům a mimořádných okolností a nepředvídaných škod, ustanovení § 32 odst. 1, 2, 3, 6, 9, 10 a ustanovení § 33 odst. 1 zákona o lesích (velmi obdobným až totožným způsobem jako ustanovení § 20 a ustanovení § 21 zákona č. 96/1977 Sb.). V ustanovení § 32 zákona o lesích jsou tedy stanovovány povinnosti vlastníku lesa zajišťující zachování lesa. Systematicky je ustanovení zařazeno v hlavě zákona o lesích věnované hospodaření v lesích a je nazváno „Ochrana lesa“. Vzhledem k jazykovému výkladu musíme dojít k závěru, že na území národních parků a národních rezervací neplatí ta ustanovení zákona o lesích, která ukládají povinnost zasahovat proti škůdcům a činit bezodkladná opatření k odstranění mimořádných okolností a nepředvídaných škod. Jinými slovy, ustanovení zákona o lesích, ukládající tyto povinnosti, zde platí pouze tehdy, stanoví-li tak ve svém rozhodnutí orgán ochrany přírody (tj. Ministerstvo životního prostředí), a pouze v takovém případě lze jejich plnění vymáhat. Je nasnadě, z jakého důvodu je přímá aplikace ustanovení § 32 a ustanovení § 33 odst. 1 zákona o lesích vyloučena. Lesy v národním parku a v národních přírodních rezervacích jsou přímo zákonem o lesích zařazeny do kategorie lesů zvláštního určení, pokud se nejedná o lesy ochranné. Veškeré využití národních parků musí být podřízeno zachování a zlepšení přírodních poměrů a musí být v souladu s vědeckými a výchovnými cíli sledovanými jeho vyhlášením. Obecně tyto cíle definuje mj. Instrukce Ministerstva životního prostředí k péči o lesy ve státním vlastnictví na území národních parků České republiky ze dne 4. 2. 2002 (věstník Ministerstva životního prostředí č. 3/2002). Podle této instrukce je důsledná a komplexní péče o lesy ve státním vlastnictví na území národních parků Šumava,

Krkonoše, České Švýcarsko a Podyjí zaměřena zejména na postupné přibližování stavu lesních ekosystémů přirozeným společenstvům a na postupnou obnovu jejich samořídících funkcí při jednoznačné preferenci celospolečensky významných funkcí lesa s výjimkou funkce produkční, na přímou ochranu volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin a jejich biotopů a na zachování typického vzhledu krajiny. Cílem hospodaření v lesích národních parků ve státním vlastnictví by mělo být zachování a celkové zlepšení přírodních poměrů, dosažení druhové a prostorové skladby porostů blízké přírodním podmínkám a udržení a obnově samořídících schopností lesních ekosystémů. Péče o lesy je diferencována na základě členění území národních parků do zón ochrany přírody; v I. zóně je výrazně omezena až vyloučena, v ostatních zónách je orientována k přírodě maximálně šetrné metody. V případě národních přírodních rezervací, kdy jsou předmětem ochrany především unikátní ekosystémy, je situace obdobná. S těmito cíli je přímá aplikace ustanovení § 32 a ustanovení § 33 odst. 1 zákona o lesích v řadě případů neslučitelná. Pro vlastníka nebo nájemce lesa jsou směrodatné povinnosti dané zákonem o lesích a plánem péče. Pokud by tedy nebylo vyloučeno ustanovení o zásazích proti škůdcům, vztahovala by se na něj povinnost přednostně provádět těžbu nahodilou tak, aby nedocházelo k vývinu, šíření a přemnožení škodlivých organismů, tj. povinnost zpracovávat všechny napadené stromy, dále povinnost asanovat nebo zpracovat veškeré polomy, vývraty a dřevo atraktivní pro rozvoj škůdců nejpozději do 31. května běžného roku apod. Zároveň pro realizaci těžeb nahodilých neplatí omezení maximální velikosti holé seče na 1ha (ustanovení § 31 odst. 2 zákona o lesích) jako u těžeb úmyslných, pouze je nutno oznámit provádění takových nahodilých těžeb, v jejichž důsledku vznikne holina nad 0,2 ha orgánu státní správy lesů. V důsledku naplňování těchto povinností by se samotní vlastníci a nájemci pozemků velmi snadno mohli dostat do konfliktu s předpisy v oblasti ochrany přírody a krajiny, zejména ve zvláště chráněných územích se zákazem hospodařit na pozemcích způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, měnit stávající vodní režim pozemků a dochované prostředí v rozporu s bližšími ochrannými podmínkami.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustanovení § 22 a ustanovení § 31 zákona je nástrojem, který by měl sloužit k usměrnění managementu lesních porostů plošně na celém území národního parku či národní přírodní rezervace. Orgán ochrany přírody má možnost svým rozhodnutím stanovit, která konkrétní ustanovení § 32 a ustanovení § 33 odst. 1 zákona o lesích se uplatní (tzn. *onen rozsah*). Stále platí, že i když nebude rozhodnutí podle ustanovení § 22 či ustanovení § 31 zákona vydáno, každý může provádět zásahy a opatření proti škůdcům; v takovém případě je však povinen postupovat tak, aby respektoval zákazy a omezující podmínky zákona o ochraně přírody a krajiny /zejména může přicházet v úvahu ustanovení § 16 odst. 1 písm. a), písm. j), písm. o) a ustanovení § 29 písm. a) zákona/. K tomu, aby vlastník či nájemce pozemku hospodařící v lese věděl, zda jsou konkrétní zásahy proti škůdcům a v případě mimořádných okolností v souladu s ochrannými podmínkami zvláště chráněného území, mají sloužit především právě oba zmiňované nástroje zákona o ochraně přírody a krajiny: kvalitně zpracovaný plán péče zejména v části věnované lesnímu hospodaření a závazné stanovisko orgánu ochrany přírody nutné ke schválení lesního hospodářského plánu. Z výše uvedeného je zřejmé, že souhlas s užitím ustanovení o zásazích proti škůdcům a o případech vzniku mimořádných okolností by měl být vydáván pouze výjimečně a měl by být vydáván pouze pro ty části zvláště chráněných území u nichž je uplatňování povinností daných příslušnými částmi zákona o lesích nezbytné (v úvahu může připadat zejména ochrana majetkových práv, kvalita konkrétního porostu či ochrana biotopu zvláště chráněných druhů).

K námitce občanského sdružení Šumava 21, že předmětné rozhodnutí ministerstva nebylo předloženo k posouzení Radě Národního parku Šumava

odkazují na moji argumentaci k námitkám rozkladů obcí.

K námitce tohoto občanského sdružení, že správní orgán opomenul posoudit dopady na soustavu Natura 2000 a že nerealizace opatření podle ustanovení § 32 zákona o lesích povede k rozpadu stromového patra, uvádím, že není zřejmé, z čeho tento odvolatel vychází při konstatování, že v případě, že nebyl vydán souhlas s aplikací příslušného ustanovení zákona o lesích, je v konkrétních lokalitách de facto zakázáno realizovat zásahy proti škůdcům či přijímat jiná opatření. Zásahy bude možné provést, ovšem pouze v takovém rozsahu, který není v rozporu s ochrannými podmínkami daného území či jinými ustanoveními zákona o ochraně přírody a krajiny. Tímto způsobem bude v jednotlivých lokalitách umožněn takový management území, který je v souladu s požadavky na ochranu území soustavy Natura 2000. Samotné rozhodnutí rozhodně nemůže být záměrem ani koncepcí jež by vyžadovala posouzení z hlediska vlivu na území soustavy Natura 2000 ve smyslu ustanovení § 45h a ustanovení 45i zákona.

K další námitce tohoto odvolatele, že spis neobsahuje podklady, ze kterých by vyplývala nezbytnost změny rozhodnutí vydaných Správou NP, konstatuji, že správní orgán vycházel z odborných podkladů jež jsou součástí spisu tj. zejména z odborných vyjádření Správy NP. Domnívám se, že skutkový stav byl doložen dostatečně v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

K námitce občanského sdružení Šumava 21 o údajném překročení pravomoci dané zákonem a k údajnému skrytému nahrazování zonace uvádím, že Ministerstvo životního prostředí má podle ustanovení § 22 ve spojení s ustanovením § 79 odst. 3 písm. o) zákona pravomoc vyslovit souhlas s použitím odpovídajících ustanovení zákona o lesích, a to jak pro celé území národního parku, tak pro jeho část. Zonace zvláště chráněného území navíc nezakládá konkrétní typ managementu. Management se neomezuje pouze na zásahy proti lesním škůdcům, ale jedná se o celý soubor opatření řešící všechny složky životního prostředí a ekosystémy ve vzájemných souvislostech, nejen péči o les.

K námitce tohoto občanského sdružení, že rozhodnutí nespecifikuje veřejný zájem, kvůli kterému byl v souladu s ustanovením § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu vyloučen odkladný účinek, uvádím, že tento zájem je specifikován v odůvodnění rozhodnutí jako zájem ochrany přírody a krajiny, kdy zejména v souvislosti s likvidací následků orkánu Kyrill bylo nezbytné okamžitě postupovat způsobem, který respektuje zájmy ochrany přírody a krajiny a umožní realizaci postupů, které budou zohledňovat tyto zájmy v Národním parku Šumava, evropsky významné lokality i ptačí oblasti. Zájem ochrany přírody a krajiny i důvody, proč bylo nezbytné změnit podmínky souhlasu daného rozhodnutím Správy NP ze dne 13. 7. 1998 a ze dne 10. 4. 2001 spočívá v možnosti volit taková opatření proti biotickým škůdcům, která odpovídají konkrétním podmínkám a zohledňují nové, často specifické požadavky na zajištění kvality jednotlivých lokalit. Režim nastavený platnými rozhodnutími Správy NP, kdy je pro celé druhé zóny stanovena povinnost činit veškerá opatření ve smyslu ustanovení § 32 a ustanovení 33 zákona o lesích, by prokazatelně znamenal zhoršení ekologické struktury a funkce některých citlivých a významných lokalit, které jsou předmětem ochrany evropsky významných lokalit a jsou lokalizovány ve II. zóně Národního parku Šumava.

K požadavku občanského sdružení na doplnění dokazování v rozkladovém řízení za účelem doložení porušování zákona v důsledku postupu podle platných rozhodnutí Správy NP a doplnění dokazování za účelem dostatečného odborného odůvodnění předmětného rozhodnutí ministerstva, konstatuji, že ministerstvo v průběhu správního řízení shromáždilo dostatek odborných podkladů tak, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno na základě skutkové stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tento požadavek rozkladu proto považuji za neopodstatněný.

K námitkám doplnění rozkladu Města Volary ze dne 27. 3. 2007 konstatuji:

1. K údajné nesrozumitelnosti výroku předmětného rozhodnutí ministerstva a rozporu mezi jeho odůvodněním a výrokem, uvádím, že tato námitka je neopodstatněná. Zatímco v řízení z roku 1998 se Správa NP vyjadřovala ve svém odůvodnění k nutnosti aplikace ustanovení o zásazích proti škůdcům a mimořádných okolnostech, v předmětném rozhodnutí z roku 2007 se ministerstvo vyjadřovalo k naplnění důvodu k použití ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona (rozhodnutí lze změnit vyžadují-li to zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny) ve vztahu k osmiletému období, kdy byla striktně uplatňována povinnost zasahovat proti škůdcům.

2. Jako lichou odmítám námitku tohoto rozkladu, že ministerstvo neprokázalo důvody ke změně rozhodnutí podle ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona. V odůvodnění rozhodnutí byly citovány konkrétní případy, kdy k poškození přírodních ekosystémů důsledným uplatňováním povinností stanovených v ustanovení § 33 odst. 1 zákona o lesích prokazatelně došlo k poškození ekosystému. V případě nahodilých těžeb prováděných v rámci zásahů proti škodlivým organismům neplatí vázanost max. velikostí holiny (výměra, šíře) a orgán ochrany přírody se k těmto těžbám nemůže předem nijak vyjádřit.

3. Jako neopodstatněnou odmítám rovněž námitku tohoto rozkladu o údajné nepřezkoumatelnosti předmětného rozhodnutí ministerstva. Pokud rozhodnutí stanoví pouze rozsah použití ustanovení o zásazích proti škůdcům, může výrok rozhodnutí stanovit pouze to, která konkrétní ustanovení zákona o lesích na jakých konkrétních plochách se použijí, a nikoliv to, jakým konkrétním způsobem bude asanace provedena.

4. Námitka tohoto rozkladu o protiprávním odejmutí odkladného účinku je vypořádána výše ve vztahu k námitkám občanského sdružení Šumava 21.

K námitkám rozkladu obce Stožec a obce Modrava uvádím, že většina námitek byla vypořádána výše ve vztahu k námitkám ostatních odvolatelů. K námitce o údajné nejasnosti pojmů použitých v předmětném rozhodnutí ministerstva („režim A, B, C“), konstatuji, že obsah těchto pojmů je zřejmý z výroku a odůvodnění tohoto rozhodnutí. K požadavku obce Stožec, aby byly v rozkladovém řízení posouzeny hlavní důkazní prostředky, které byly podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí ministerstva, konstatuji, že tento požadavek shledávám za neopodstatněný, neboť ministerstvo ve správním řízení postupovalo tak, že zjistilo stav věci v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ustanovení § 3 správního řádu), a není proto důvod jakkoli doplňovat ministerstvem shromážděné podklady pro rozhodnutí.

K námitkám rozkladu společnosti Městské lesy Volary s.r.o. uvádím, že většina těchto námitek je stejná jako námitky rozkladu města Volary a jeho doplnění, a proto odkazují na jejich vypořádání ve vztahu k těmto námitkám. K námitce opomenutí společnosti Městské lesy Volary s. r. o. jako účastníka řízení v dané věci, konstatuji, že podle ustanovení § 58 odst. 1 zákona o lesích má práva a povinnosti vlastníka lesa nájemce, popřípadě podnájemce lesa, pokud smlouva mezi vlastníkem a nájemcem nebo smlouva mezi nájemcem a podnájemcem výslovně nestanoví jinak. V průběhu celého řízení jednalo město Volary jako jediný oprávněný účastník řízení a na skutečnost, že práva vlastníka vykonává někdo jiný, neupozornilo. Podle výpisu z obchodního rejstříku má město Volary ve společnosti Městské lesy Volary s.r.o. 100% majetkový podíl, tedy i veškeré rozhodovací pravomoci. Město Volary jako účastník řízení bylo proto způsobilé hájit zájmy tohoto subjektu v plném rozsahu. Společnost Městské lesy Volary s.r.o. je uvedena v protokolu o nahlížení do spisu ze dne 22. 3. 2006, v průběhu řízení s ní tedy bylo

jednáno a byla jí dána možnost uplatňovat svoje práva podle správního řádu. O rozkladu společnosti Městské lesy Volary s.r.o. bylo ostatně rozhodnuto jako o rozkladu podaném oprávněnou osobou, tj. účastníkem řízení.

K námitce rozkladu společnosti Městské lesy Volary s.r.o. o údajně nedostatečném odůvodnění vyloučení odkladného účinku rozkladu proti napadenému rozhodnutí ministerstva, konstatuji, že tato námitka byla vypořádána ve vztahu ke stejné námitce rozkladu občanského sdružení Šumava 21. Předmětné rozhodnutí ministerstva bylo vydáno dne 5. 3. 2007 podle skutkového a právního stavu platného v době vydání rozhodnutí, a proto ministerstvo postupovalo správně, když podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu vyloučilo odkladný účinek rozkladu s ohledem na důsledky orkánu Kyrill, které se projevíly dne 17. 1. a 18. 1. 2007.

Na základě shora uvedeného jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení o opravném prostředku:

Toto rozhodnutí je konečné. V souladu s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu se nelze proti němu odvolat (podat rozklad).

V Praze dne

Martin Bursík
*místopředseda vlády
a ministr životního prostředí*

Toto rozhodnutí obdrží:

A. Účastníci správního řízení podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu (do vlastních rukou):

1. Správa NP a CHKO Šumava
1. máje 260
385 01 Vimperk
2. Město Hartmanice
Hartmanice 75
342 01 Sušice
3. Obec Rejštejn
Náměstí Svobody 1
341 92 Kašperské Hory
4. Město Kašperské Hory
Náměstí 1
341 92 Kašperské Hory
5. Obec Srní
Srní 113
341 92 Kašperské Hory
6. Obec Kvilda
Kvilda 17
384 93 Kvilda
7. Obec Stachy
Stachy 200
384 73 Stachy
8. Obec Strážný
Strážný 37
384 43 Strážný
9. Město Volary
Náměstí 25
384 51 Volary
10. Obec Stožec
Stožec 54
384 44 Stožec
11. Obec Nová Pec
Nová Pec 43
384 62 Nová Pec
12. Město Horní Planá
Náměstí 54
382 26 Horní Planá

B. Účastníci správního řízení podle ustanovení § 27 odst. 2 a odst. 3 správního řádu (do vlastních rukou):

13. Město Železná Ruda
Klostermannovo nám. 295
340 04 Železná Ruda
14. Městys Čachrov
Čachrov 55
339 01 Klatovy

15. Obec Prášily
Prášily 110
342 01 Sušice
16. Pan
JUDr. Ing. Martin Flora, Dr.
advokát
Lidická 57
602 00 Brno
17. Pan
JUDr. Petr Novotný
advokát
Advokátní kancelář Rödl & Partner, v. o. s.
Platněřská 2
110 00 Praha 1
18. Obec Horská Kvilda
Horská Kvilda 40
385 01 Vimperk
19. Obec Borová Lada
Borová Lada 38
384 92 Borová Lada
20. Obec Nové Hutě
Nové Hutě 108
384 93 Kvilda
21. Obec Nicov
Nicov 33
384 73 Stachy
22. Obec Horní Vltavice
Horní Vltavice 80
384 91 Horní Vltavice
23. Obec Lenora
Lenora 36
384 42 Lenora
24. Obec Želnavá
Želnavá 2
384 51 Volary
25. Sdružení pro záchranu prostředí CALLA
Šrámkova 35
P.O.Box 223
370 04 České Budějovice
26. OS Přátelé Šumavy
Strašín 67
342 01 Sušice
27. OS Šumava 21
Lhota 78
252 47 Dolní Břežany
28. OS Hnutí Duha
Lublaňská 18
120 00 Praha 2

C. Na vědomí po nabytí právní moci:

29. MŽP, odbor zvláště chráněných částí přírody
(*spolu se spisy*)
zde

30. OSSL – MěÚ Český Krumlov
Plešivec 299
381 01 Český Krumlov
31. OSSL – MěÚ Klatovy
Náměstí Míru 62
339 01 Klatovy
32. OSSL – MěÚ Prachatice
Velké náměstí 1
383 01 Prachatice
33. OSSL – MěÚ Sušice
Náměstí Svobody 138
342 01 Sušice
34. OSSL – MěÚ Vimperk
Steinbrenerova 6
385 17 Vimperk
35. MŽP, OVSS II
Mánesova 3
370 01 české Budějovice
36. ČIŽP, ředitelství
Na Břehu 267/1a
190 00 Praha 9 – Vysočany
37. AOPK – Správa ÚSOP
Nuselská 39
140 00 Praha 4